

23rd July 1957]

MR. SPEAKER : தனிப்பட்ட நபரைப்பற்றி கேள்வி கேட்கக் கூடாது. அப்படிச் செய்வது இந்தச் சபையின் கொளவத்தைக் குறைப்பதாகும். பொதுவான கேள்வியாகக் கேட்கலாம்.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : மனுச் செய்திருந்தும் . . .

MR. SPEAKER : திரும்பவும் அதே கேள்வியை அங்கத்தினர் கேட்கிறார் களே.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : அது கவனிக்கப்படவில்லை என்று தெரிகிறது. இதற்கான காரணத்தை நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

MR. SPEAKER : இந்தக் கேள்வியை நான் 'டிஸலவ்' பண்ணுகிறேன்.

SRI K. ANBAZHAGAN : சில உத்தியோகஸ்தர்களை அயல்நாடுகளுக்கு அனுப்பி அவர்களுக்கு மேல்படிப்பு கொடுப்பதற்கான செலவை இந்த அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்கிறது. அவர்கள் பெற்ற மேல் படிப்பின் பலனை இந்த அரசாங்கம் பெறுகிறதா? அவர்களுக்குத் தகுந்த உத்தியோக உயர்வுகள் அளிக்கப்படவில்லை என்று எனக்குத் தெரியவருகிறது. அப்படி இருக்குமானால், அவர்களுக்கு மேல்படிப்பு அளிப்பதற்குச் செய்த செலவுத் தொகை அரசாங்கத்திற்குப் பயன்படாமல் போனதாகாதா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : எந்த எந்த இலாகாவில் எந்த எந்த உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு அயல் நாட்டில் மேல்படிப்பு கொடுக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறதோ, அவர்களைத்தான் அயல்நாடுகளுக்கு அனுப்பி மேல் படிப்பு கொடுத்து வருகிறோம். ஆகையால் "அவர்கள் பெறும் அயல்நாட்டு மேல்படிப்பு அரசாங்கத்திற்குப் பயனில்லாது போகிறது" என்ற செய்தியை கனம் அங்கத்தினர் கேட்டிருந்தால், அது வதந்தியே தவிர ஆதாரபூர்வமானது அல்ல என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

SRIMATI T. N. ANANDANAYAKI : அப்படி இலாகாக்களின் சிபார்சின் மேலேயே திறமை வாய்ந்தவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வெளிநாட்டுக்கு அனுப்புகிறோம் என்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னாலும், இது வரையிலும் ஹரிஜனங்கள், பிறபட்டவர்கள் என்று சாதிவாரியாகப் பிரித்து அனுப்பும் வழக்கம் இல்லை என்று சொன்னாலும், இனிமேல் இலாகாக்கள் சிபார்சு செய்யும்போதே திறமை உள்ளவர்களை ஒவ்வொரு இனத்திலிருந்தும் குறிப்பிட்ட அளவு பொறுக்கி சிபார்சு செய்ய வேண்டுமென்பதாகச் செய்ய முயற்சி எடுக்கப்படுமா என்று கேட்கிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : : இந்தத் துறையில் தனிப்பட்டு, இந்த இந்த வகுப்பார்களுக்கு என்று ஒதுக்க வேண்டும் என்கிற கொள்கையை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

MR. SPEAKER : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

III.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1957–58—cont.

(1) DEMAND XXIII—LABOUR INCLUDING FACTORIES—cont.

MR. SPEAKER : We shall now resume the discussion on Demand No. XXIII. May I know, how much time, the Hon. Minister for Industries and Labour will require for replying to the debate?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : There is a statement to be made under Rule 40 . . .

MR. SPEAKER : I do not have it. Anyhow we will take it up tomorrow. May I know how much time the Hon. Minister will require for replying to the debate?

[23rd July 1957]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : 45 minutes, Sir.

MR. SPEAKER : This Demand should be over by 12-10 p.m. But we are already late by half an hour. So, the Hon. Minister will begin his reply at 12 noon.

* SRI D. S. AUTHIMULAM: Sir, point of information, நான் கேள்விகளைக் கொடுத்தால் சீக்கிரத்தில் இலாகாவிடமிருந்து அதற்குப் பதில் வருவது கிடையாது. நான் முக்கியமாக திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஆறு லட்சம் ரூபாய் செலவில் நடைபெற்ற ஒரு வேலைத் திட்டத்தைப்பற்றி ஒரு கேள்வி ஒரு மாதத்திற்கு முன்பே கொடுத்துவிட்டேன். ஏற்கெனவே முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் வேலை முடிந்த விஷயம் அது. அதில் பல குறைபாடுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்கிற தகவலின் பேரில்தான் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன். செக்ரடேரியட்டில் இருந்தே அதற்கு உடனே பதில் அளிக்க முடியும். அந்தக் கேள்வி விஷயமாக சர்க்கார் நிர்வாகத்தில் சென்ஷர் மோஷன் கொண்டுவரக்கூடத் தகுதி உடைய விஷயம் அது. அதற்கு இன்னமும் பதில் அனுப்பப்படவில்லை. ஒரு கேள்வியை அனுப்பினால் அதற்கு மூன்று வாரங்களுக்குள் பதில் அளிக்க வேண்டும் என்கிற தன்மையாவது இருந்தால் நல்லது. முக்கியமான விஷயங்களுக்கு இம்மாதிரி காலதாமதம் செய்யப்படுவது இனிமேலாவது தவிர்க்கப்படுமா?

MR. SPEAKER : I thank the hon. Member for his suggestion. We shall now proceed with the discussion. Hon. Member T. M. Nallaswami will now speak.

10-34 a.m. * SRI T. M. NALLASWAMI : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, “லேபர் இன்ஃவ்லாடிங் பாக்டரிஸ்” என்ற தலைப்பின்கீழ், சர்க்கார் கோரியிருக்கும் மானியத் தொகை 28,10,500 ரூபாயை ஆதரித்தும், எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் சம்பிரதாயத்திற்காகவாவது 100 ரூபாய் குறைக்க வேண்டுமென்று கொடுத்துள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை எதிர்த்தும் சில விஷயங்கள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அவர்கள் இந்த மானியக் கோரிக்கையின்பேரில் வெட்டுப் பிரேரணையைக் கொடுக்காமல் இருந்திருப்பார்களானால் அது மிகவும் நல்லதாகக் கூட இருந்திருக்கும். என்னென்றால் வெளியில் அவர்கள் தொழிலாளர்களுடைய நலனைப் பாதுகாப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு இங்கே தொழிலாளர்களுடைய நலனுக்காக என்று மானியம் கேட்கும் போது அந்தக் கோரிக்கையைக் குறைக்கவேண்டுமென்று சம்பிரதாயத்திற்காகவாவது சொல்லலாமா? அப்படிச் சொல்லாமல் இந்தக் கோரிக்கையை நான் முழு மனதுடன் ஆதரித்து, அதன்பேரில் என்னுடைய சில கருத்துக்களையும் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை வகுத்து இந்த நாட்டில் பொருளாதாரத்தை உயர்த்துவதோடு, சமதரம் சமுதாயத்தை அமைக்கவேண்டுமென்ற லட்சியத்தைக் கொண்டு இந்த அரசாங்கம் இயங்கி வருகிறது. மாகாண சர்க்கார் ஆகட்டும், மத்திய சர்க்கார் ஆகட்டும் தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்ற ஒரே ஒரு லட்சியத்தோடு கடந்த காலத்தில் பல அரிய சட்டங்களை எல்லாம் இயற்றி அவர்கள் மேம்பாடு அடைப்பது யாருடைய வருகிறார்கள். அதோடு கூட சட்டங்களை இயற்றுவதோடு இல்லாமல் அவ்வப்போது அத்தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய சிரமங்களையும் கண்டு தெரிந்து கொண்டு அவைகளுக்குப் பரிகாரம் தேடுவதற்காக முக்கூட்டுக் கமிட்டிகளை எல்லாம் போட்டு, தொழிலாளர்களுடைய சம்பளம், பஞ்சப்படி, வேலை நேரம், லீவு வசதி, பொது, பிராவிடெண்டு பண்டு முதலியவைகளை எல்லாம் நிர்ணயிக்க முற்பட்டு இருப்பது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயம்.

நமது சர்க்காராலும் எத்தனையோ சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு இருக்கின்றன. ஷாப் ஆக்ட், மினிமம் வேஜஸ் ஆக்ட், இன்ஷூரன்ஸ் திட்டம் முதலியவைகளை எல்லாம் உண்மையாகவே தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயரவேண்டும் என்றுதான் சர்க்கார் செய்திருக்கின்றது.

23rd July 1957] [Sri T. M. Nallaswami]

நல்ல சட்டங்களைப் போட்டிருக்கிறோம். விசாரணைக் கமிட்டிகளை அமைக்கிறோம் என்றாலும் இந்தச் சட்டங்கள் எல்லாம் நல்ல முறையில் அமுலாக்கப்பட்டு வருகின்றனவா என்று ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டியவர்களாக நாம் இருக்கிறோம். அப்படி ஆராய்ந்து பார்க்கிற காலத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு இந்தச் சட்டங்களினால் என்ன பலன் ஏற்பட வேண்டும் என்று நாம் நினைக்கிறோமோ அது ஏற்படுவது இல்லை என்பதாக வருத்தத்தோடு நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்றைய சமுதாய அமைப்பில் பண வசதி உள்ளவர்களும், படிப்பு உள்ளவர்களும் எல்லாத் துறையிலும் இருந்து கொண்டு படிப்பு அறிவு இல்லாத பாமர மக்களைச் சரண்டைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலை தொழிலாளர்கள் விஷயத்தில் பெரும்பாலும் அதிகமாக நடைபெறுவதைத் தான் பார்த்து வருகிறோம்.

நாட்டிலுள்ள தொழிலதிபர்கள் தொழில் நுணுக்கங்களை எல்லாம் தெரிந்துகொண்டு பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளை வைத்து நடத்துகிறார்கள். அதே சமயத்தில் ஏழைத் தொழிலாளர்களை ஏமாற்றுவதற்கும், அவர்களுடைய உழைப்பைச் சரண்டாவதற்கும் தங்கள் அறிவைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்களுடைய பண வசதியும், தொழில் அறிவும் அதற்கு ஒத்தாசையாக இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் சர்க்கார் இயற்றுகின்ற சட்டங்களால் எத்தனை நல்ல சட்டங்களாக இருந்தாலும் அவற்றினால் தொழிலாளர்களுக்குப் பயன் ஏற்படாதவாறு போய்விடுகிறது.

இப்படிப்பட்ட நிலை ஒரு பக்கத்தில் வளர்ந்து போகும்போது வேறு ஒரு பக்கத்தில் நாட்டிலே குழப்பங்கள் ஏற்படுவதையும் காண்கிறோம். தொழிலதிபர்களுடைய சரண்டலில் இருந்து தப்ப வேண்டுமென்று விரும்புகிற தொழிலாளர்களை, அரசியல் ஆதிக்கியம் பெற வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு செயல்படுகின்ற அரசியல் கட்சிகளைச் சார்ந்த தொழிற் சங்க வாதிகள், தங்களுடைய வலையில் சிக்க வைக்கிறார்கள். இந்த நிலைமை இன்னும் வருத்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. உண்மையிலேயே இன்றையதினம் தொழிலாளர்கள் தொழில் அதிபர்களால் ஏமாற்றப்படுகிறார்கள். தொழிற் சங்கத் தலைவர்களாலும் சரண்டப்படுகிறார்கள் என்று சொன்னால் இதுவும் மிகையாகாது.

தொழிற்சங்க வாதிகள் தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதாகச் சொல்லி உண்மையிலேயே தவறான வழியில் அவர்களை இழுத்துக்கொண்டுபோய் விடுவதைத்தான் இன்று நாட்டில் பார்க்கிறோம். ஆகவே இரண்டு பிரச்சனை எழுகிறது. ஒன்று தொழிலதிபர்களிடம் இருந்து தொழிலாளர்கள் காப்பாற்றப்படாத வேண்டும். இரண்டாவதாக தொழிற்சங்க வாதிகளிடத்தில் இருந்தும் அவர்கள் காப்பாற்றப்படாத வேண்டும். இதற்குச் சர்க்கார் தீவிரமாக கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதற்கு ஏதாவது சட்டம் செய்தாலும் நல்லது. தொழிலதிபர்களிடமிருந்து தங்கள் உரிமைகளைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள தொழிற் சங்கங்கள் அமைய வேண்டும். ஆனால் தொழிலாளர்களைக் கொண்டேதான் தொழிற் சங்கம் அமைய வேண்டும் என்பதாகச் செய்தாக வேண்டும். அரசியல் பற்று உடையவர்கள் யாரும் இந்தத் தொழிற்சங்கத்தை நடத்தக் கூடாதென்பதற்கு நன்றாக ஆராய்ச்சி செய்து ஒரு சட்டம் இயற்றினால் மிகவும் பொருத்தமாக இருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன். தொழிலாளர்கள் தாங்களாகவே தொழில் சங்கங்களை நிர்வகித்து, நியாயமான உரிமைகளுக்காகப் போராடிப் பெரும் அளவு தகுதியுள்ளவர்களாக அவர்களைத் தயாரிக்கும் பொறுப்பை சர்க்கார் ஏற்க வேண்டும். இதில் ஏதாவது குறைகள் இருக்கலாம். ஆனால் சர்க்கார் அதை ஆராய்ச்சி செய்து அதற்கு ஒரு தகுந்த பரிகாரம் தேட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பல இடங்களில் நாம் பார்ப்பது என்ன வென்றால் அரசாங்கம் ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தால், அதை எதிர்த்து தொழிற் சங்கத்தைச் சேர்ந்த தலைவர்கள் பல போராட்டங்களை நடத்துகிறார்கள். இந்த நிலையில் உண்மையாகவே அரசாங்கம் தலையிட்டு தொழிலாளர்களை அவர்களிடமிருந்து காப்பாற்ற முடியுமா என்று எனக்கு ஒரு

[Sri T. M. Nallaswami] [23rd July 1957]

சந்தேகம் இருக்கிறது. அதே சமயத்தில் இன்று இருக்கக்கூடிய நிலையில், தொழிலாளர்களை, தொழில் நடத்தும் அதிபர்களிடமிருந்து காப்பாற்றுவதிலும் சில குறைபாடுகள் இருப்பதை கனம் ஸ்ரீ சின்னதுரை நேற்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இன்று இருக்கக்கூடிய நிலையில் நல்ல சட்டங்கள் இருந்தாலும் அவைகளை அமுல் நடத்தப்படுவதில் சில குறைகள் இருக்கின்றன. உண்மையாகவே அவர்கள் சொன்ன விஷயங்களை நான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. தொழிலாளர் இலாகாவுக்கும், அதில் உள்ள அதிகாரிகளுக்கும் போதிய அதிகாரம் வழங்கப்படவில்லை. அப்படி வழங்கப்பட்டிருக்கிற சிறிய அதிகாரங்களையும் சரிவர அமுல் நடத்த முடிவதில்லை. இந்த அதிகாரிகள் ஆங்காங்கு உள்ள தொழில் ஸ்தாபனங்களுக்கு விஜயம் செய்யும்போது அவர்களுக்கு வாகன வசதிகள் முதலியவைகளை முதலாளிகள் செய்து கொடுத்துவிடுகிறார்கள். ஆதலால் அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய சிறிய அதிகாரங்களைக்கூட அவர்கள் பயன்படுத்த முடியாமல், கைவிடும் நிலை இருக்கிறது. இம்மாதிரி எண்ணம் தொழிலாளர்களிடையேயும், மற்றும் பலரிடத்திலும் நிலைபெற்று வருகிறது என்பது நிச்சயம். இன்று தொழிற்சாலைகள் சரியாக நடக்க வேண்டுமானால், ஆங்காங்கு உள்ள கேந்திர இடங்களில், தொழில் இலாகாவைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளுக்கு போதிய அளவு அதிகாரங்களைக் கொடுத்து, தொழிற்சாலை முதலாளிகளிடமிருந்து எந்த விதமான வசதிகளையோ சலுகைகளையோ பெறும்படி இருக்கும் பொருட்டு அவர்களுக்கு வாகனம் போன்ற வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும்.

கடந்த 10 ஆண்டுகளில் தொழிலாளர்களின் நலனைக் கருதி, மத்திய அரசாங்கமும், மாகாண அரசாங்கமும் எந்த எந்த சட்டங்களையும் உத்தரவுகளையும் பிறப்பித்திருக்கிறார்களோ, அவைகளை யெல்லாம், தமிழ் மொழியிலேயே, தாய் மொழியிலேயே, அச்சிட்டு தொழிலாளர்களுக்கு விநியோகிக்க வேண்டும். இதனால் இரண்டு விதங்களில் அனுகூலம் ஏற்படும். ஒன்று, தொழிலாளர்கள் அவர்களுடைய உரிமைகளையும், நலன்களையும் எளிய முறையில் தெரிந்து கொள்வார்கள். இரண்டாவது சட்டத்திற்குப் பிறம்பான காரியங்களில் இறங்காமல் தங்களைத் தாங்களே பாதுகாத்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு நிலைமை ஏற்படும். ஆகையால் இந்த விஷயத்தில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக தொழிலாளர் கோர்ட்டுகளைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டும். ஏதாவது தகராறுகளை இந்த கோர்ட்டுக்கு விட்டு விட்டால், அது எப்பொழுது ஒரு முடிவுக்கு வரும் என்று தெரியாத ஒரு சூழ்நிலை தற்பொழுது இருக்கிறது. அனுவசியமாகக் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. இதனால் தொழிலாளர்கள் அதிகம் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கிறது. இந்த மாதிரி கோர்ட்டுகளில் தகராறுகளை விசாரணைக்கு விட்டால், ஒரு கால வரையறையை நிர்ணயிக்க வேண்டும். ஒரு சில வாரங்களுக்குள்ளாகவோ, அல்லது ஒரு மாதம் அல்லது இரண்டு மாதங்களுக்குள்ளாகவோ, தீர்ப்புக் கூற வேண்டும் என்று ஒரு வரையறையை நிர்ணயித்தால் மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கும். அம்மாதிரி தாமதித்துவரும் தீர்ப்புகளும்கூட பெரும்பாலும் சரியாக அமுல் நடத்தப்படுவதில்லை. கோர்ட்டுகள் அளிக்கும் தீர்ப்புகளை உடனடியாக அமுல் நடத்த வேண்டும் என்று சர்க்கார் தீவிரமாக இருந்தால், நல்ல பலன் காண முடியும் என்று நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். தற்பொழுது நிச்சயமாக கோர்ட்டுகள் அளிக்கும் தீர்ப்புகளை தொழில் அதிபர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. நான் முன்பு குறிப்பிட்டபடி அவர்களுக்கு பண பலமும், வழக்கறிஞர்களின் ஆதரவும் இருக்கிறபடியால் அவர்கள் “சுப்ரீம் கோர்ட்டு” வரைக்கும் செல்ல முடிகிறது. ஆகையால் தொழிலாளர்கள்தான் சட்டங்களினால் ஏற்படக்கூடிய பலனை அடைய முடியாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலையில் நாம் சொல்லுகின்ற சமதர்ம பாணி லட்சியம் தோற்றுப் போய்விடக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை மற்ற அரசியல் கட்சிக்காரர்கள் நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். சட்டத்தை மட்டும் போட்டுவிட்டு அதை சரிவர அமுல் நடத்தமுடியாவிட்டால் பின்வரும் மூன்றுவித விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன:—

(1) உண்மையிலேயே நாம் எதிர்பார்க்கும் லட்சியம் நிறைவேறுவது இல்லை.

23rd July 1957]

[Sri T. M. Nallaswami]

(2) “ஸ்டிரைக்” முதலிய குழப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன.

(3) எதிர் கட்சிக்காரர்கள் இதனால் வளர்ச்சி அடைகிறார்கள்.

சட்டத்தின் மூலமாகக் கோரப்படும் அந்த லட்சியம் உண்மையிலேயே பலன் கொடுப்பது இல்லை என்பதை நான் வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

கோர்ட்டுகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கனூரில் நான்கு ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட நெசவுத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இங்கு 20, 30, 40, 50 லாம்கள் வைத்து நெசவு சாலைகளை நடத்தி வருகிறார்கள். அவர்களுக்குப் போதிய வசதிகள் வேண்டும். அங்கெல்லாம் “பாக்டரி ஆக்ட்” அமுல் நடத்தப்பட வேண்டுமென்று “பாக்டரி ஆக்டை” அங்கு விஸ்தரிக்க ஏற்பாடுகள் செய்த போது இந்த நெசவு சாலைகள் பாக்டரி ஆக்டில் சேருவதில்லை என்று நெசவுச்சாலை உரிமையாளர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். இதைப்பற்றி ஹைகோர்ட்டிலும் ஒரு ரிட் மனு போட்டிருப்பதாக நான் கேள்விப்படுகின்றேன். தொழிலாளர்களுக்கு எந்த விதமான வசதியும் இந்த நெசவுச்சாலை முதலாளிகள் செய்து கொடுப்பதில்லை என்றும் இவர்களுடைய சிறிய குறைகளையும் “நெசவு ஆலைகளின் அதிபர்கள் சங்கம்” கவனிப்பதில்லை என்றும் விழுமறை நாட்களுக்கும் இவர்கள் சம்பளம் கொடுக்க மறுக்கின்றார்களென்றும் குறைகள் பல நெசவாளர்களிடத்தில் பரவலாக இருந்து வருகின்றது. அந்நிலை வளராமல் சர்க்கார் தலையிட்டு உரிமையாளர்களுக்கும், தொழிலாளர்களுக்குமிடையே சுமுகமான உறவு நிலையை நிறுவுவது மிக முக்கியம்.

புகளூரில் ஒரு சர்க்கரை ஆலை இருக்கிறது. இங்கு உள்ள தொழிலாளர்களுக்கும் நிர்வாகஸ்தர்களுக்கும் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கைப்படி “இண்டஸ்ட்ரியல் ஹவுசிங் ஸ்கீம்” படி வீடு கட்ட நிவம் ஜாரி செய்ய வேண்டும் என்று நிந்ததனையை ஒத்துக்கொண்ட கம்யூனிஸ்ட் நிவம் கொடுத்து விட்டார்கள். இங்கு 600க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்ட வேண்டும் என்பதற்காகத் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் நீண்ட நாட்களாக இங்கு வேலை ஆரம்பிக்கவில்லை. கனம் அமைச்சர் அவர்கள் உடனடியாக தலையிட்டு 600 ஏழை தொழிலாளர்களுக்கும் வீடு கட்டிக் கொடுக்கும்படியான அத்திட்டத்தை ஆரம்பிக்க ஏற்பாடு செய்தார்களானால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். இந்தச் செலவில் 25 சதவிகிதம் தொழிலாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று இருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்தப் பணத்தை சர்க்காரும், ஆலை நிர்வாகஸ்தர்களுக்கும் நீண்ட கால கடனாக கொடுத்து அதை கட்டி முடிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ வெங்கடராமன் அவர்கள் தொழிலாளர்களிடையே பழகி நிறைய அனுபவம் பெற்றவர்கள். தொழிற் சங்கங்களைப்பற்றி அவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். பக்கத்து ராஜ்யத்தில் கம்யூனிஸ்ட் சர்க்கார் இயங்கி வருகிறது. அங்கு தொழிலாளர்களுக்கு அவர்கள் என்ன வசதிகளும் சலுகைகளும் செய்து கொடுக்கிறார்கள் என்பதை எல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்து தமிழ் நாட்டில் உள்ள தொழிலாளர்களின் நிலைமையை உயர்த்தப் பாடுபடுவார் என்று நம்புகிறேன். இந்த மானியக் கோரிக்கையை முழுமனதுடன் ஆதரித்து என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI A. MARIAPPAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, காங்கிரஸ் சர்க்கார் ஏற்பட்ட பிறகு, தொழிலாளர்களின் கூலியைப்பற்றி சட்டம் செய்து, அவர்கள் நல்ல முறையில் வாழ வேண்டும் என்று வழி வகை செய்திருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தாலும், பீடித் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில் சர்க்காரார் ஒரு விதமான சட்டமும் இதுவரையில் செய்யவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் சர்க்கார் உடனடியாக ஒரு சட்டம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டிக் கொள்கிறேன்.

10-39
a.m.

சக் 1

[Sri A. Mariappan]

[23rd July 1957]

அதோடு ரோடு போடும் தொழிலாளர்களுக்கு மிகவும் குறைந்த கூலி கிடைக்கிறபடியால் அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இவர்களுக்கு குறைந்த பட்ச கூலி நிர்ணயிக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழில் சங்கங்கள் நடைபெறும் சில இடங்களில் சங்கத்தார் அங்கத்தினர்களிடமிருந்து—அதுவும் பெண் அங்கத்தினரிடமிருந்து—சந்தாக்கள் வசூலிக்கும்போது மிக கேவலமான முறையைக் கையாளுகிறார்கள். அம்மாதிரி முறைகள் சட்டசபையில் சொல்லக்கூடிய முறையில் இல்லை. இம்மாதிரி அவர்கள் கையாளும் முறைகளை தடை செய்ய தக்க நடவடிக்கை எடுக்க சர்க்கார் தயங்கக்கூடாது என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்கு சவுகரியமாக வீடு கட்டிக்கொடுக்க சர்க்கார் முன்வர வேண்டும். அவர்களுக்கு 3,500 ரூபாயில் வீடு கட்டிக்கொடுக்க இருக்கும் திட்டத்தை ரூபாய் 5,000-த்தில் கட்டிக் கொடுக்க சர்க்கார் மேற் கொள்ள வேண்டும். ஏன் என்றால் இப்போது கட்டிக்கொடுக்கும் ரூபாய் 3,500 வீடுகளில் போதிய வசதிகள் இல்லை. ஆகையால் 5,000 செலவில் அவர்களுக்கு வீடு கட்டிக்கொடுக்குமாறு சர்க்காரை கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்கு பாக்கரி சிஸ்டம் இருக்கும் இடங்களிலே ஓரளவு பாக்கரி ஆக்கை தளர்த்தினால்தான் அங்கு இருக்கும் நெசவாளர்கள் நல்ல முறையிலே வாழ முடியும் என்பதை சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நெசவாளர்களைப் பொருத்த வரையில், சாதாரணமாக பாக்கரிகளை நடத்துபவர்கள் பெரிய அளவில் பாக்கரிகளை வைத்து நடத்துவது இல்லை. சிறிய அளவு மூலதனத்தைக்கொண்டு சில இடங்களில் பாக்கரிகள் நடத்துகிறார்கள். ஆகையால் சர்க்கார் இடம் சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு பாக்கரிகளை நடத்த முடியவில்லை. ஆகையால் இந்த பாக்கரி சட்டத்தால் நெசவாளர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இம்மாதிரியான இடங்களில் பாக்கரி ஆக்கை தளர்த்தி, நெசவாளர்கள் பாதிக்கப்படாமல் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நெசவுத் தொழில் ஒரு குடிசைத் தொழில் கொன்றது. அம்மாதிரியான இடங்களில் பாக்கரி ஆக்கை அமுலுக்குக் கொண்டுவருவதால் நெசவாளிகள் மட்டும் அல்ல எல்லாத் தொழிலாளர்களும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அதிலும் நெசவாளர்கள் அதிகமாக பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இதை மனதில் வைத்து உடனடியாக ஓரளவு சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு உண்டான ஏற்பாட்டை சர்க்கார் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே சமயத்தில் தொழிலாளர்களுக்காக தொழில் கோர்ட்டுகளில் நியாயமாக வழங்கப்படும் தீர்ப்புகளை முதலாளிகள் சரியானபடி அமுல் நடத்துவதில்லை; என்பதைப்பற்றி எல்லோரும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சரியான முறையில் நடத்துவதற்குப் பதிலாக ஹிம்சிக்கும் முறையிலே நடத்துகிறார்கள். இவையகளை சர்க்கார் விசாரித்து தவறு செய்பவர்களைத் தண்டிக்க சட்டம் செய்ய வேண்டும். கூலிதானை கொடுக்க வேண்டும், சம்பளம்தானே கொடுக்க வேண்டும் என்ற முறையிலே தொழிலாளர்களை நசுக்குகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட முதலாளிகளிடமிருந்து தொழிலாளர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு வேண்டிய அளவில் வசதிகளை சர்க்கார் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு சர்க்கார் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த மான்யத்தை ஆதரிக்கிறேன்.

10-55
a.m.

* SRI M. JAGANNATHAN : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தொழில் மானியத்தின் மீது கொண்டுவரப்பட்டுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து சிலவார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதுவரையில், தொழில் துறையிலே நம்முடைய மாநிலத்தில் இண்டஸ்ட்ரியல் வொர்க்கர்ஸ் என்று சொல்லப்படும் இயந்திர சாதனத்தால் இயங்கும் தொழில்களில்தான் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு ஓரளவு சலுகை செய்யப்பட்டு இருக்கிறதே தவிர விவசாயத் துறையிலே வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு ஒருவிதமான வசதியோ நன்மையோ இந்த அரசாங்கம் செய்து கொடுக்கவில்லை. விவசாயத் துறையிலே வேலை செய்யும் நிலம் இல்லாத ஏழை விவசாயிகளுக்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை என்பது அவர்கள் வாழ்க்கை

23rd July 1957]

[Sri M. Jagannathan]

நிலையைப் பார்த்தால் தெரியும். நம் கிராமங்களில் அம்மாதிரியான லக்ஷக் கணக்கான ஏழை விவசாயிகள் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பொருளாதார நிலைமை, வாழ்க்கைத்தரம் மிகவும் கேவலமான நிலையில்தான் இருக்கிறது. அவர்களுடைய வருமானம் மிக மிகக் குறைவு. ஆகையால் அவர்கள் குடும்ப வாழ்க்கையை ஓரளவு வசதியான முறையிலே, சுகபோகங்களை அனுபவிக்கும் முறையிலே, நடத்த நம் மகாணாத்தில் சூழ்நிலை சரியாக இல்லை. ஏன்? சர்க்கார் அவர்களுடைய நலனை பாதுகாக்க எந்த விதமான முயற்சியையும், நடவடிக்கையையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே ஒன்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. “As far as agricultural workers are concerned, while there is to be no relaxation of efforts in fixing minimum wages, the possibilities of providing additional employment are to be explored.” அதாவது விவசாயத் துறையிலே வேலை செய்யும் நிலம் இல்லாத ஏழை விவசாயிகளுக்கு குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணயம் செய்து கொடுக்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை. இதைப்பற்றி இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே குறிப்பிட்டிருந்த போதிலும், குறைந்தபட்ச ஊதியம் நிர்ணயிக்க எந்த விதமான நடவடிக்கையும் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இதற்காக ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியது மிகவும் இன்றியமையாதது. விவசாயத் துறையிலே வேலை செய்யும் ஏழைகளுக்கு இந்த குறைந்த பட்ச கூலி நிர்ணயத்தை செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று குறிப்பாக சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்த ஏழை தொழிலாளர்கள் பெரும்பாலும் ஏழை ஹரிஜனங்களாகவோ அல்லது பின்தங்கிய சமுதாயத்தை சேர்ந்தவர்களாகவோ இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கிராமங்களிலே ஒரு வேளை உணவுக்குக்கூட வழியில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வறுமையிலும், பஞ்சத்திலும், பட்டினியிலும் அவர்கள் மடிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஏன் என்றால் கிராமப்பகுதிகளில் இருக்கும் நிலச் சொந்தக்காரர்கள் ஏழை விவசாயத் தொழிலாளிகளுக்குத் தகுந்த அளவுக்கோ அல்லது போதிய அளவுக்கோ ஊதியம் கொடுப்பது இல்லை. The Law of supply and demand என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு பொருளாதார விதி விவசாயத் துறையில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களிடையிலும் இருந்து வருகிறது. உதாரணமாக நிலச் சொந்தக்காரர்கள் எக்கர் நிலத்திற்கு நடவு நட பெண் கூலி ஆட்கள் கூப்பிடுவதாக இருந்தால் சுமார் பத்துப் பெண்கள் தேவைப்படும் வேலைக்கு 100 பெண்கள் காத்து நிற்பார்கள். அப்படி ஒரு குறிப்பிட்ட சிறிய வேலைக்கு ஏராளமான தொழிலாளிகள் வேலைக்கு வருவதால், போதிய அளவு கூலி கிடைப்பது இல்லை. எட்டு அணு அல்லது முக்கால் ரூபாய் கொடுக்கும் இடத்தில் இரண்டு அணு அல்லது நாலு அணுதான் நிலச் சொந்தக்காரர் கொடுப்பார். இதனால் அவர்களுக்கு உயர்ந்தபட்ச கூலி கிடைப்பது இல்லை. இந்த ஏழை ஹரிஜனங்களுக்கும், பின்தங்கியவர்களுக்கும் வேறு பிழைப்புக்கு வழியில்லாததால் இம்மாதிரி அதிகமான முறையிலே வேலை செய்யவருகிறார்கள். இக்காரணங்களால் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தக்கூடிய சூழ்நிலை இல்லை. இந்த சர்க்கார் பிரமாதமாக சோஷலிச பாணியில் சமுதாயத்தை அமைக்க வேண்டுமென்று எட்டளவிலே சொல்லிவிட்டார்கள். இது வாயளவில் இருக்கிறதே தவிர நடைமுறையிலே உண்மையில் வருந்தத்தக்க நிலையிலிருக்கிறது. எதிர்கட்சிகள் எல்லாம் அதைப்பற்றி பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள் என்றும், மேல்நாட்டைப் பார்த்து நம் பொருளாதார நிலையை செம்மைப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்கிறார்களே என்றும், அவர்கள் ஆவடியில் நடந்த காங்கிரசில் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி, சோஷலிச சமுதாயத்தை அமைக்கப்போகிறோம் என்று சொல்லிவிட்டார்களே தவிர நடைமுறையில் ஏதாவது செய்து இருக்கிறார்களா என்றால், இல்லவே இல்லை. நடைமுறையில் கொண்டுவராத தீர்மானமாக இருக்கிறது, ஆவடி காங்கிரஸ் தீர்மானம். கிராமங்களில் உள்ள லட்சக்கணக்கான ஏழை விவசாயிகளின் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்வதற்கு சர்க்கார் ஏதாவது உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும். குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணய மசோதாவை கொண்டுவந்து, ஏழை விவசாயிகளுடைய கூலியை உயர்த்துவதற்கு வழி செய்தால்தான், அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை உடனடியாக எடுத்துக்கொண்டால்தான், அவர்கள்

[Sri M. Jagannathan]

[23rd July 1957]

உண்மையிலேயே கொண்டு வந்திருக்கும் சோஷலிச பாணி தீர்மானமானது செயலாற்றப்பட்டு, அது மக்களுக்கு பயன் விளைவிக்கக்கூடிய அளவுக்கு வரும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

காங்கிரஸ் சர்க்கார் குறிப்பாக ஹரிஜனங்களையும், பின்தங்கிய சமூகத்தினரையும் ஏமாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். பெருவாரியான மக்கள் வறுமையில் வாடுகிறார்கள், அறியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக அவர்களை எந்தக் காலத்திலும் ஏமாற்றலாம், அவர்களை “எக்ஸ்ப்ளாய்ட்” செய்யலாம் என்ற ஒரு நோக்கத்தோடு இருந்து வருவதைப் பார்க்கும்பொழுது, அதைக் கண்டிக்காமல் இருக்க முடியாது. உண்மையிலேயே ஹரிஜன சமூகத்தினரையும், பின்தங்கிய வகுப்பினரையும் கைதூக்கிவிட வேண்டும், வறுமையிலிருந்து விடுதலை செய்ய வேண்டும், வாழ்க்கைத்தரம் உயர்வதற்கு ஏதாவது கண்டிப்பாகச் செய்யவேண்டும் என்ற அக்கரையும், பொறுப்பும், கடமையும் சர்க்காரிடம் இருக்குமானால், லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள், விவசாயத் தொழில்களில் ஈடுபட்டவர்கள் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்வதற்கு சர்க்கார் ஏதாவது திட்டவட்டமாக செய்திருப்பார்கள். பெரும்பாலான மக்கள் வறுமையில் இருக்கிறார்கள், அறியாமையில் இருக்கிறார்கள், அவர்களால் ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது என்ற காரணத்தினால் சர்க்கார் லட்சக் கணக்கான ஹரிஜன மக்களையும், பின்தங்கிய வகுப்பினரையும் உதாசீனம் செய்திருக்கிறார்கள், அலட்சியம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒரு விஷயத்தை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். உலகத்திலே ஏழைகளை நசுக்கியவர்கள், ஏழைகளை உதாசினப்படுத்தியவர்கள், அவர்களுடைய அவல நிலைமையைக் கண்டு ஆனந்தப்பட்டவர்கள், சர்வாதிகார மனப்பான்மையோடு நடந்துகொண்டவர்கள் எந்த நாட்டிலும் இது வரையிலும் பொறுத்ததுகொள்ளப்படவில்லை. மக்களுடைய நலனை கவனிக்காதவர்கள், மக்களுடைய விருப்பத்தை தெரிந்துகொள்ளாமல் அலட்சியமாக இருந்த சுயநலக்காரர்கள் எத்தனையோ பேர் சரித்திரத்தின் பள்ளத்தாட்டில் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். கிராமத்தில் வசிக்கின்ற லட்சக் கணக்கான பின்தங்கிய சமூகத்தினர், ஹரிஜன வகுப்பைச் சேர்ந்த நிலம் இல்லாத ஏழை தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை செய்கின்ற முறையில் குறைந்த பட்ச கூலி நிர்ணயம் மசோதாவைக் கொண்டுவந்து, இரண்டாவது ஐந்து வருடத் திட்டத்தில் அவர்களுக்கு பயன் அளிக்கக்கூடிய முறையில் செயலாற்ற முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என் உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI T. T. DANIEL : கனம் மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மான்யக் கோரிக்கையை நான் ஆதரிப்பதுடன், சில முக்கிய கருத்துக்களை சர்க்கார் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவது எனது கடமையாகும். ஒரு மனித சமூகத்தில் பொருளாதார நிலை உயரவேண்டுமென்று சொன்னால், அங்கு இருக்கும் தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்துதான் இருக்க வேண்டும். இன்று சமூகத்தில் சமந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் தொழிலாளர்கள் என்று சொன்னால், அது மிகையாகாது. ஒரு மனிதனுடைய முதலு எவ்வளவு எவ்வளவு முக்கியமாக இருக்கிறதோ, அதே முறையில் ஒரு சமூகத்தின் முதலெவ்வளவு இருக்கிறார்கள் தொழிலாளர்கள். ஒரு மனிதனுடைய முதலெவ்வளவு ஓடிந்து போனால் அவன் எப்படி பலக்குறைவாகப் போய்விடுவானோ, அதே மாதிரி இந்த சமூகத்திலுள்ள தொழிலாளர்களுடைய நிலை பின்தங்கிய நிலைமையில் இருந்தால், இந்த சமூகமே அழிந்துதான் போய்விடும். ஆகவே, தொழிலாளர்களுடைய நிலையை உயர்த்துவது நமது உரிமையும் கடமையுமாகும்.

தொழிலாளர்களுடைய சரித்திரத்தை இரண்டு வரிகளிலே சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். முதலாவதாக, தொழிலாளர்கள் அடிமைகளாக்கப்பட்டு, அவர்கள் தொழில் செய்து வந்தார்கள். ஆங்கிலத்தில் சொன்னால் “They were in a state of slavery and serfdom.” ஆனால், இந்த நிலையை

23rd July 1957]

[Sri T. T. Daniel]

மாற்றி அமைப்பதற்கு அபரகாம் லின்கன் அவர்களைப் போன்ற மாபெரும் தலைவர்கள் மண் உலகில் அவதாரம் எடுத்து அவர்களுடைய ரத்தத்தை சிந்திதார்கள். அம்மாதிரி ரத்தத்தை சிந்தி அந்த நிலைமையை மாற்றி ஞர்கள். அடுத்தபடியாக அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட நிலைமை ஜோலி செய்து அன்றாடக் கூலி வாங்கும்படியாக ஏற்பட்டது. ஆங்கிலத்தில் 'They were in a state of daily-wage earners' என்று சொல்லலாம். இந்த நிலையில் தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய நிலைமை மாற வேண்டுமென்று உரிமைக் குரலை எழுப்புகிறார்கள். தாங்கள் செய்கின்ற தொழிலில் தங்களுக்கும் ஒரு பங்கு இருக்கவேண்டும், அதில் கிடைக்கும் லாபத்தில் தங்களுக்கும் பங்கு கிடைக்க வேண்டும் என்ற உரிமைக் குரலை தொழிலாளர் சமூகம் இந்த நாட்டிலே எழுப்பிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் குரல்தான் இந்த சட்ட சபையிலும் கேட்கப்படுகிறது. அதைக் கொடுக்க சமூகம் ஓரளவு தயக்கம் அடைந்துகொண்டிருக்கிறது. அதற்கான சட்டங்களைக் கொண்டுவருவதில் சமூகம் அல்லது சர்க்கார் ஓரளவு தயக்கம் காட்டுகிறார்கள். கம்பீரமான தொழிற்சாலைகளில் ஜோலி செய்கின்ற தொழிலாளர்கள் அந்தத் தொழிலில் லாபம் வேண்டுமென்ற குரலை எழுப்பியிருப்பதால், நம் மத்திய சர்க்கார் அது சம்பந்தமாக பரிசீலனை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்குரிய நிலைமை உலகத்தில் ஏற்படக்கூடிய அளவிலே தொழிலாளர்கள் முன் அணியில் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். எப்படியிருந்தபோதிலும், அவர்களுடைய நியாயமான உரிமைகள் சட்டபூர்வமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தொழிலாளர்கள் அபிவிருத்திக் காக ஏற்பட்ட சட்டங்களுள் குறிப்பாக மூன்று சட்டங்கள் உண்டு. தொழிலாளர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டும் என்ற சட்டமும், குறைந்த பட்ச கூலி கொடுக்க வேண்டுமென்ற சட்டமும், தொழில் தகராறுகளை தீர்த்துவைக்கக்கூடிய தொழில் கோர்ட்டுகள் அமைப்பதற்கான சட்டமும், ஆகிய மூன்று சட்டங்கள் இருந்தபோதிலும், தொழில் கோர்ட்டுகளில் தகராறுகள் ஓரளவுக்கு சுருங்கிய காலத்தில் திராமல் இருக்கிற காரணத்தினாலே, ஏழைத் தொழிலாளர்கள் பலவிதமான அல்லல்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

குறைந்தபட்சக் கூலி சட்டம் சில முக்கியமான தொழிலாளர்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரை இன்னும் கொண்டுவரப்படவில்லை. குறிப்பாக பனம் தும்பு, உப்பனம், கயிறு விவசாய தொழிலாளர்கள் இந்த சட்டத்தின்கீழ் கொண்டுவரப்படவில்லை. உப்பளத் தொழிலாளர்கள் அனுபவிக்கின்ற கஷ்டங்கள் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. அவர்கள் முழங்காலிலிருந்து கரண்டை வரையிலும் தண்ணீரில் நின்று வெய்யிலில் வேலை செய்யும் காரணத்தினாலே ஒரு விதமான சொரி சிரங்கு அவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது. பனம் தும்பு தொழிலாளர்கள் அதே முறையில் பலவிதமான கஷ்டங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். இந்தியாவிலேயே இந்தப் பனம்தும்புத் தொழில் தூத்துக்குடி, குளச்சல் ஆகிய இரண்டு இடங்களில்தான் இருக்கின்றன. பக்கத்திலுள்ள கிராமங்களில் ஏராளமான மக்கள் இந்த பனம்தும்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அதற்குப் பல "பாக்டரிகள்" இருக்கின்றன. அந்த பாக்டரிகளில் அவர்களுக்கு குறைந்தபட்ச கூலி கொடுக்கப் படுவதில்லை.

கன்னியாகுமரி ஜில்லாவை பொறுத்தவரையில் ரோடு தொழிலாளர்களுக்கும் குறைந்தபட்ச கூலி கொடுக்கப்படவில்லை. ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் இந்த ரோடு போடும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஸ்திரிப்படுத்தப்படாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, அந்தத் தொழிலாளர்களை, ஸ்திரிப்படுத்தி அவர்களுக்கு குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணயிப்பது சர்க்காரின் கடமையாகும்.

மீன்பிடிக்கும் தொழிலாளர்களை எடுத்துக்கொண்டால், அவர்கள் படும் கஷ்டம் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. ஆண்டுதோறும் சமார் இரண்டு கோடி ரூபாய் பொறுமான மீன்களைப் பிடித்து கன்னியாகுமரி ஜில்லாவிலிருந்து அவர்கள் வெளிப் பிரதேசங்களுக்கு அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கஷ்டப்பட்டு மீன் பிடித்தாலும், அவர்களுக்கு லாபம் கிடைக்காமல் இருக்கிறது. இடையிலே உள்ள பெரிய முதலாளிகள் குறைந்த விலையில் மீன்களை வாங்கி, ஆதாயத்தைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

[Sri T. T. Daniel]

[23rd July 1957]

அந்த நிலைமையை ஒழித்து மீன்பிடித் தொழிலாளர்களுடைய பொருளாதார நிலையை உயர்த்தவேண்டுமானால், அவர்கள் இருக்கக்கூடிய பிரதேசங்களில் கூட்டுறவு பாங்குகள், சங்கங்கள் அமைத்து, அவர்கள் பிடித்துக் கொண்டு வருகிற மீன்களை தகுந்த விலைக்கு வாங்கி, அவர்களுக்கே அந்த லாபம் கிடைக்கக்கூடிய ஒரு திட்டத்தை வகுக்கவேண்டும்.

பனையேறித் தொழிலாளர்கள் விறகு கொண்டு வருவதற்கு மைல் தூரம் நடந்து செல்லவேண்டியிருக்கிறது. கருப்புப் பெட்டி உற்பத்தி செய்வதற்கு கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலம் குறைந்த விலைக்கு சர்க்கார் விறகு கொடுத்தாலும், போதுமான அளவுக்கு விறகு கொடுப்பதில்லை. இதனால் ஏழைத் தொழிலாளர்களுடைய சிறுமிகள் மைல் கணக்கில் நடந்துபோய் விறகு பொறுக்கி தலையிலே சுமந்துகொண்டு வரும் காட்சியை பார்க்கிறோம். அவர்களுக்குத் தகுந்த ஊதியம் கிடைப்பதற்கு உரிய வகையில் சர்க்கார் திட்டம் வகுக்கவேண்டும். இன்னொரு விஷயம் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த பனையேறித் தொழிலாளர்கள் இரண்டு நாட்களுக்கு ஒரு முறை ஜன்மிக்கு பதநீர் கொடுக்கும் வழக்கம் இருக்கிறது. இதை மாற்றி தொழிலாளி நான்கு நாள் பதநீர் இறக்கினால், ஒரு நாளைக்கு ஜன்மிக்கு பதநீர் கொடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு ஒரு சட்டத்தை சர்க்கார் கொண்டுவர வேண்டும். அப்படிச் செய்வதன் மூலம் தொழிலாளர்களுக்கு கொஞ்சம் லாபம் கிடைக்கும்.

வீடுகட்டிக்கொடுக்கும் திட்டத்தை சர்க்கார் மனமுயன்று செய்துகொண்டிருக்கிறது. கம்பீரமான தொழிற்சாலைகளில் ஜோலி செய்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு ஆங்காங்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டும், மருத்துவ வசதி, கல்விவசதி முதலிய வசதிகள் செய்துகொடுக்கப்பட்டும் வருகின்றன. ஆனால் ஆயிரக்கணக்கான ஏழை தொழிலாளர்கள் வேலையில்லாமல் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆங்காங்கு அவர்கள் ரோடுகளில் படுத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆங்காங்கு குடிசைகூட கட்டிக்கொள்ள வழியில்லாமல் தொழிலாளர்கள் ரோடுகளில் இருந்துகொண்டு உரங்கிக் கொண்டு தங்களுடைய ஜீவனத்தை நடத்திக்கொண்டு வந்தால் அதை ஒரு நாகரீக சமூகத்தின் அவமானச் சின்னமாகவே கருதவேண்டும். இன்று இந்தச் சமூகத்தில் விலங்குகளுக்குக்கூட தங்குவதற்கு இடம் இருக்கிறது, பறவைகளுக்குத் தங்க காடுகள் இருக்கின்றன. ஆனால் மனித குலத்தில் பிறந்த தொழிலாளர்களுக்குத் தலை சாய்ப்பதற்கு இடமில்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே இன்று தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சனை இன்று ஒரு சமூக பிரச்சனையாக இருக்கிறது. இது தனிப்பட்ட ஒரு கட்சியின் பிரச்சனை அல்ல. சர்க்காரின் பிரச்சனையாகவும் இல்லை, இன்றைக்கு அது சமூகப் பிரச்சனையாக மாறியிருக்கிறது. தொழிலாளர்களிடத்தில் வேலை செய்த ஊழியன் என்ற முறையில் என் அனுபவத்தைச் சொல்லுகிறேன். இன்றைக்கு வேலையில்லாமல் இருக்கும் தொழிலாளர்களிடத்தில் அவர்களுக்கு போய் வேலைகிடைத்திருக்கிறது என்று சொன்னால் அவர்களுக்கு இருக்கும் மகிழ்ச்சியை சொல்ல முடியாது. அவர்கள் பேசாமல் சிரிக்கும் சிரிப்பில் எவ்வளவோ அர்த்தமிருப்பதாக நாம் அறிய முடியும். இந்த விதத்தில் அவர்கள் உள்ளம் உடைந்த தன்மையில் இருக்கிறார்கள். இந்த புனிதமான சிரிப்பின் இன்பத்தை நானும் நீங்களும் அனுபவித்துதான் தீர வேண்டும்.

(The Hon. Speaker sounded the going and the hon. Member resumed his seat.)

SRI. S. PAKKIRISAMI PILLAI : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த மான்யத்தின் மீது வந்திருக்கும் வெட்டுப்பிரேரணையின் மீது சில வார்த்தைகள் சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இதர நண்பர்கள் தெரிவித்த பிரகாரம் இந்த தொழிலாளர் இலாகாவை எனது மதிப்பிற்குரிய நண்பர் வெங்கடராமன் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டு பணியாற்றும்படியான நிலைமையை ஏற்படுத்தி வைத்ததற்கு முதல் மந்திரி அவர்களுக்கு எனது நன்றியை தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தோழர் வெங்கடராமன் அவர்கள் இந்த இலாகாவை எடுத்துக்கொண்டதால் தொழிலாளர்களுக்கு

23rd July 1957] [Sri S. Pakkirisami Pillai]

ஒரு நம்பிக்கை இருக்கிறது. “லேபர் லா ஜர்னல்” (Labour Law Journal) என்ற பத்திரிகை நடத்திவந்த காரணத்தால் தொழிலாளர்களுடைய சட்டங்களிலுள்ள குறுக்கங்களையெல்லாம் தெரிந்து, தொழிலாளர்களோடு கூடி பழகி அவர்களுடைய சுக துக்கங்களை எல்லாம் நன்கு அறிந்து, அவர்களோடு அளவளாவி இருந்த காரணத்தால் அவர்களுடைய மனப்போக்கையும் நன்கு அறிந்து இருக்கின்றவர் திரு வெங்கட்ராமன் அவர்கள். அதனால் தொழிலாளர்களுக்கு நேர்மையான நியாயம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை தொழிலாளர்களுக்கு இருந்துவருகிறது. அதே சமயத்தில் முதலாளித்துவ அமைப்பில் இயங்கும் கட்சியின் கீழ் அவர் செயலாற்றி வருகிற காரணத்தினால் அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலையில் முதலாளித்துவ சூழ்முனலில் சிக்கி, அந்த மாதிரியான ஒரு நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் என்பது எனக்கு தெரியும். காலம் போகப் போக சில அபிவிருத்தி அடைந்தாலும்கூட தொழிலாளர்கள் எதிர்பார்க்கிற அளவுக்கு மற்ற தேசங்களில் கிடைத்துக்கொண்டிருக்கும் அபிவிருத்தி கூட இவர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை. நம் ராஜ்யத்தில் இங்கு மெதுவாக ஆமை வேகத்தில் நத்தை வேகத்தில்தான் தொழிலாளர்களுக்குண்டான நல உரிமை விஷயங்களில் போக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறது. இந்த விதத்தில் பார்த்தால் முதலாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்திலும், இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்திலும் தொழிலாளர்கள் அபிவிருத்தி அடைவதற்கேற்ற முறையில் திட்டங்கள் ஒன்றும் பெரிதாகச் செய்வதில்லை. இப்போது இருக்கின்ற தொழிலாளர்களுடைய குறைகள் இன்னும் நீடித்துக்கொண்டிருக்கும்படியான நிலைமையான இருக்கும் என்பது தெள்ள தெளிய நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஆகவே இப்பொழுது பேசிக்கொண்டிருக்கும் சோஷியலிஸ்ட் பாணியிலே இன்னும் பேசிக்கொண்டே இருந்தால், இன்னும் ஐந்து ஐந்தாண்டு திட்டங்கள் கொண்டுவருவது வரையிலும் பேசிக்கொண்டே இருக்கலாம். இதனால் ஏழை தொழிலாளர்கள் ஏமாற்றம் அடைந்து வருவார்கள். இதற்கு என்ன செய்ய முடியும். போலீஸ் வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு காலத்திற்கு வேண்டுமானாலும் ஆட்சி செய்துகொண்டிருக்கலாம். இம்மாதிரியான ஒரு நிலைமையை தவிர்ப்பதற்கு தொழிலாளர்கள் உணர்ச்சியோடு ஒன்றுதிரண்டு இருக்கிறார்கள் என்பது நமக்கு தெரிந்த விஷயத்தான். சாதாரண உழைப்பாளிகள், உடல் உழைப்பைக் கொடுத்து ஊதியம் சம்பாதிக்கிறவர்கள், கெஸ்ட் பதிவிலலாத உத்தியோகஸ்தர்கள், பத்திரிகை தந்திரிகளோ ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்கள், இவர்கள் மந்திரிகளோ தந்திரிகளோ என்று போனாலும் சரி, வந்தாலும் சரி, அவர்களின் பின்னாலே போய் இரவு பகலாக காக்காய் மாதிரி பறந்துகொண்டு வேலை செய்யக் கூடியவர்கள் இந்தப் பத்திரிக்கைச் செய்திகளைச் சேகரிக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்கள் இவர்கள் எல்லாம் ஒன்றுபட்டிருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள், சிறு கைத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், பீடி தொழிலாளர்கள் இன்னும் பல்வேறு துறையில் வேலைசெய்யும் தொழிலாளர்கள், அத்தனை பேரும் ஒன்றுபட்டு உணர்ச்சியுடன் எழுந்து இப்போது கட்டுப்பாட்டுடன் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்விதம் தொழிலாளர்கள் கட்டுப்பாட்டுடன் உணர்ச்சியோடு இருக்கும் தொழிலாளர்களைப் பார்க்கும்பொழுது, இம்மாதிரியாக சோஷியலிஸ்ட் பாணியில் வெறும் பேச்சு மாதிரம் பேசிக்கொண்டு காலத்தை நீடித்துக்கொண்டு போக காலம் வழிவிடாது. எவ்வளவு சீக்கிரமாக சோஷியலிஸ்ட் வழியில் தொழில்களை நம் நாட்டில் இயங்கும்படியாக செய்யமுடியும் யாரும் சொல்ல முடியவில்லை. சோஷியலிஸம் என்பது நான் தெரிந்துகொண்ட அளவில் தொழிலாளர்கள் ஆட்சியால்தான் அதைக் கொண்டுவர முடியும். சோஷியலிஸ்ட் ஆட்சி என்றால் பாடுபட்டு வேலை செய்கின்றவன் அந்த வழியில் வீணாக காலத்தை போக்கிக்கொள்ளாமல் நல்ல வழியில் மற்றவர்களுக்கு உதவிசெய்து சம்பாதிக்கக்கூடிய அத்தனை பேர்களும் இருந்து அதற்கேற்ற படி இருக்கிற ஒரு அரசாங்கம் வருகிறபோதுதான் இந்த சோஷியலிஸம் வர முடியும். அந்த சோஷியலிஸம் மார்க்ஸின் தத்துவத்தை தழுவி இருக்கவேண்டும். மார்க்ஸிஸம் என்பது ஒரு கொள்கை. அது ஒரு சித்தாந்தம். அந்த சித்தாந்தத்தின்படி பார்த்தால் ஒரு நாட்டில் முதலாளி, தொழிலாளி என்ற பாகுபாட்டின் கீழ் இருக்கும்போது எந்த

[Sri S. Pakkirisami Pillai] [23rd July 1957]

ஏழைக்கும் அங்கு சமத்துவ நிலைமையில் நன்மைகள் கிடைக்காது. அம் மாதிரியான முதலாளித்துவ அமைப்பு மாறி தொழிலாளர்களின் ஆட்சி வரவேண்டும். அம்மாதிரி ஆட்சி நம் நாட்டில் வந்தால்தான் நமது தொழிலாளர்களுக்கு மார்க்ஸிஸ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையிலும் காந்திய கொள்கை அடிப்படையிலும் நன்மை கிடைக்க முடியும். அவ்விதமான ஒரு அமைப்பை நம் நாட்டுக்குக் கொண்டுவர வேண்டியது நம்முடைய கடமையாகும். நம்முடைய நண்பர்கள் எல்லோரும் சொல்லுகிறார்கள் தொழிலாளர்களுக்கு அரசியல் கூடாது என்று. ஆனால் நம் நாட்டில் அரசியல் பேசாதவன் வெறும் மக்கு, மாக்கட்டையாகத்தான் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது அரசியல் உணர்ச்சி இல்லாத தொழிலாளர்கள் இன்று நம் நாட்டில் இருக்கமுடியாது. அவ்விதமில்லாதவர்கள் அடிமைகளாகத்தான் இருக்க முடியும். அரசியல் கூடாது என்று வெளியில் பிரசங்கம் செய்யக்கூடியவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்றால் இவ்விதம் பேசி அவர்களை தங்கள் கட்சியின் பக்கம் இழுத்துக் கொள்கிறார்கள். இது சைத்தான் வேதகீதம் பாடிய மாதிரிதான் (Devil quoting scripture) இருக்கிறது. இந்த மாதிரியான நிலைமையில் தொழிலாளர்கள் உணர்ச்சி யோடு இருக்கின்ற நம் நாட்டில் சோஷியலிஸத்தை கொண்டுவருவதற்கு நாம் மும்முரமாகவும் அதி சீக்கிரமாகவும் வேலை செய்யவேண்டிய நிலைமையில் இருந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

ஆகவே நம் நாட்டில் இரண்டு கட்சிகள்தான் இருக்க வேண்டும். ஒன்று முதலாளித்துவ அடிப்படையில், மற்றொன்று சோஷியலிஸ அடிப்படையில். இந்த இரண்டில் யார் முன்னால் வருகிறார்களோ அவர்கள் ஆட்சி நடத்த வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நம் நாட்டின் நிலையை நாம் உயர்த்திக்கொள்ளமுடியும்.

இது நிற்க பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளில் இப்பொழுது கம்பெனி லேபர் ஆபீஸர்களை நியமித்திருக்கிறார்கள். அந்த லேபர் ஆபீஸர்களின் ஒத்துழைப்பால் சட்டங்களில் உள்ள கிறிய பிசுக்களை நன்கு ஆராய்ந்து உணர்ந்து, அதன் வழியாக சட்டத்திற்கு அப்புறப்படாமல் இருப்பது மாதிரி பாவனை காண்பித்து அவர்கள் தொழிலாளர்களுக்கு பல கஷ்டங்கள் செய்து வருகிறார்கள். அவர்களின் வழியாக யோசனைகளை ஏற்று முதலாளிகள் தொழிலாளர்களைச் சரணடுகிறார்கள். தொழிலாளிகளை சரண்டி, தங்களுக்கு அதிக லாபம் பெறுவதற்குத்தான் இந்த லேபர் ஆபீஸர்களை அதிக சம்பளத்தில் நியமித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் மூலம் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மைகள் கிடைப்பது கிடையாது. அவர்களை தடைசெய்ய முடியாது என்பது தெரிந்தாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு, ஆனால் இவ்வளவு ரூபாய்க்கு மேல் எந்த லேபர் ஆபீஸரும் எந்த பாக்டரியிலும் வேலை செய்யக்கூடாது என்று சட்டம் கொண்டு வரவேண்டும். அதேபோன்று பெரிய பெரிய பத்திரிகை முதலாளிகளையும் பார்க்கிறோம். கோயங்கா, ஹிந்து பத்திரிகை முதலாளிகள் இந்தவித முறைகளில் கையாண்டு வருவதை நாம் பார்க்கிறோம். ஹிந்து பத்திரிகை தொழிலாளர் சங்கத்தின் காரியதரிசி என்னவானார்? அவர் இன்று டிஸ்ட்ரிட் செய்யப்பட்டிருக்கிறார். அதைக் கேட்க அரசாங்கம் பயந்து கொண்டிருக்கிறது. ஏன் ஹிந்து முதலாளிக்கு அரசாங்கம் பயப்பட வேண்டுமென்று எனக்குத் தெரிய வில்லை. அதற்கு அவசியம் என்ன? சட்டப்படி என்ன இருக்கிறதோ அதை பிரயோகிக்க ஏன் சர்க்கார் பயப்படுகிறார்கள். அவரது தாட்சண்யத்தை சர்க்கார் ஏன் எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்பது உள்நாட்டு இரகசியமாக யிருக்கிறது. இந்தமாதிரியான ஆஷாடபூதித்தனம், பல பத்திரிகை முதலாளிகளின் ஆதரவில் சர்க்கார் இருப்பதால், தொழிலாளர்களுக்கு விமோசனமே கிடையாது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

MR. SPEAKER: The hon. Member has already taken fifteen minutes.

* SRI S. PAKKIRISAMI PILLAI: ஒரே வார்த்தையில் முடித்துக் கொள்கிறேன். நம் நகரத்தில் பீடித் தொழிலாளர்கள் அநேகமாக முஸ்லீம் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்த

23rd July 1957] [Sri S. Pakkirisami Pillai]

விதமான நன்மையும் இதுவரையில் சர்க்கார் ஸ்பெஷ்டமாகக் கொண்டு வரவில்லை. ஏதோ ஒரு புஸ்தகத்தை இப்பொழுது பிரசுரித்திருக்கிறார்கள். சட்டரூபத்தில் குறைந்தபட்ச சம்பளம் எப்போது வரும் என்று தெரியாது. ஆனால் இந்த முஸ்லீம் தொழிலாளர்கள் மனதில் என்ன இருக்கிறது தெரியுமா? இந்த காங்கிரஸ் சர்க்கார் இருக்கிற வரையில் முஸ்லீம் களுக்கு நன்மையே செய்யமாட்டார்கள் என்றுதான் அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். நாம் முஸ்லீம்களாக இருப்பதால் தான் நம்மை கவனிக்காமல், நமது சகதுக்கங்களைப் பாராமல் நம்மைப் புறக்கணிக்கிறார்கள் என்றுதான் அவர்கள் நினைக்கிறார்கள் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆகவே உண்டியாக பீடி தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள் செய்துகொடுக்கப் படவேண்டும். கடைசியாக....

MR. SPEAKER: I am sorry the hon. Member is still not concluding his speech. Now I call upon Mr. V. Subbiah to speak.

SRI * V. SUBBIAH: சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மான்யக் கோரிக்கையின் மேலுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையின் மீது நான் பேசும்போது முதலில் கூற விரும்புவது இன்றையதினம் இந்த நாட்டிலே 100-க்கு 85 சதவிகிதம் இருக்கும் விவசாய கூலிகளின் பிரச்சினையே இன்றையதினம் அரசாங்கம் தீர்த்து வைக்காமல் இருக்கிறது. இன்றைக்கு தமிழ்நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய விவசாய கூலிகளின் நிலைமை மிக மிக பரிதாபமான நிலையில்தான் இருக்கிறது. இன்றைக்கு ரெயில்வே தொழிலாளியிலிருந்து நகர சத்தி தொழிலாளிகள் வரை அவர்களுக்குள்ள கூலி நிர்ணயத்தை நாம் எடுத்துப் பார்ப்போமேயானால், விவசாய கூலிகளின் கூலி மிக மிக குறைவாயிருக்கிறது. நடுத்தர விவசாயி கூலிகள் ஒரு ஸ்தாபனமற்ற நிலையில் இருப்பதுதான் அதற்குக் காரணம். அவர்களுக்கு மாகாண ரீதியிலோ அல்லது அகில இந்திய ரீதியிலோ ஒரு ஸ்தாபனம் இல்லாத காரணத்தினால்தான் அரசாங்கம் அவர்களின் மேல் பராமுகமாய் இருக்கிறது. இந்த நாட்டில் உள்ள ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளருக்கு பாக்கரி ஆக்ட் இருக்கிறது, லேபர் கமிஷனர் இருக்கிறார். ஆனால் விவசாய கூலிகளைப் பற்றி சர்க்கார் கவனிப்பதில்லை. அவர்களுக்கு வேண்டி ஒன்றும் செய்வதில்லை. இந்த நிலை வெகுநாள் நீடிக்க முடியாது என்பதை அமைச்சர்களும், சர்க்காரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இன்று நம் நாட்டிலுள்ள 85 சதவிகிதம் உள்ள விவசாய கூலிகள் இன்று குறைந்த பட்ச கூலி வாங்குகிறார்கள். அவர்களின் கூலி இன்று 6 அணுவாக இருக்கிறது. அதுவும் பணமாகக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. எங்கள் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் அவர்களுக்கு எப்படி கூலி கொடுக்கப்படுகிறது என்றால், களை எடுப்பது போன்ற வேலைகளுக்கு ஒரு மட்டுள்ள மெஷர் நெல், ராகி, சோளம், தினை போன்ற தானியங்களை கொடுக்கிறார்கள். காலை 6 மணிக்கு வருகிற விவசாய கூலி மாலை 6, 7 மணிக்குத்தான் வீட்டிற்கு போக முடியும். இந்த நிலையில் அவர்கள் வாழ்கிறார்கள். அரசாங்கம் இதைப் பற்றி கொஞ்சம் கவனித்து சிந்திக்க வேண்டும். விவசாய கூலிகளின் வேலை மண் வெட்டக் கூடிய தொழிலாகும். நல்ல கடுமையான வெய்யிலில் அவர்கள் பெரிய பெரிய மேடுகளை பண்படுத்துவதைப் பார்த்தால், அவர்கள் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்தால் இந்த நாட்டிலே உள்ள எல்லா தொழில்களிலும் மிக மிக கஷ்டமான தொழில் விவசாய கூலிகளின் தொழிலாகும். இப்பேர்ப்பட்ட கடினமான தொழில் செய்பவர்களுக்கு அரசாங்கம் பாதுகாப்பு அளிப்பதில்லை. அவர்களுக்கு குறைந்த பட்ச கூலி நிர்ணயம் செய்யப்படவில்லை. அவர்களுக்கு விழிப்பு உணர்ச்சி ஏற்பட்டு இந்த நாட்டில் நாம் ஏன் இவ்வளவு சீழ்நிலையில் வாழ வேண்டும் என்று நினைக்கும் நிலை வந்தால் அப்பொழுது அரசாங்கம் எப்படி இயங்கும் என்பதை அரசாங்கம் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே அவர்களது எதிர்காலம் நல்ல முறையில் அமைய சர்க்கார் புதிய திட்டம் ஏதாவது கொண்டுவர வேண்டும். எங்கள் பகுதியில் மாட்ப் பாக்கரியில் பல ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அங்கு பாக்கரி ஆக்ட் அமுலில் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் அங்குள்ள வர்களுக்கு காலநிர்ணயம் தெரியவில்லை. கிராமப் பகுதியிலிருந்து காலை

11-24
a.m.

[Sri V. Subbiah]

[23rd July 1957]

4 மணிக்கு வருகிறார்கள். வந்து மாலை 8 மணி வரை வேலை செய்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல. பெண் தொழிலாளர்கள் இரவில் 8, 10 மணி வரை பாக்கடிகளில் வேலை செய்வதாக தெரிகிறது. பாக்கடரி ஆக்ட் அமுலில் இருப்பதாக சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் பாக்கடரி இன்ஸ்பெக்டர்களோ அல்லது வேறு அதிகாரிகளோ அதைப் பார்த்து விட்டு ஏதாவது நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கிறார்களா என்று கேட்டால் அதைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆதலால் தொழிற்சங்க சட்டத்தில் இதை எல்லாம் சேர்த்து அவர்களுக்கும் போனஸ், பிராவிடென்ட் பண்ட் போன்ற வசதிகள் கிடைக்கும் படி செய்து கொடுக்கவேண்டும். இடைவேளை நேரம் இருக்க வேண்டும். மெட்டர்னிட்டி ஆக்ட் படி உள்ள சலுகைகள் அவர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும். அடுத்தபடியாக, தமிழ்நாட்டிலே முதன்முதலாக ஒரு தமிழ்னால் இயக்கப்பட்ட பெரிய ஒரு நூற்பு மில் கோவில்பட்டியில் இருக்கிறது. அது சமீப காலத்தில் மூடப்பட்டது. வேலை பளுவின் காரணமாக நிர்வாகிகள் அதை மூடிவிட்டார்கள். லேபர் கமிஷனர் அவர்களும், அலிஸ்டென்ட் லேபர் கமிஷனர் அவர்களும் அது குறித்து ஒரு சமரணம் செய்து விட்டார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறோம். தமிழ் நாட்டில் வைத்தே எங்கள் இடத்தில்தான் மில் முதலாளிகள் தொழிலாளிகளிடமிருந்து கூடுதல் வேலை வாங்குகிறார்கள் என்று தொழிற்சங்க காரியதரிசி எழுதியிருக்கிறார்கள். அதைப் பாரக்கும்போது மிகவும் பரிதாபமாக இருக்கிறது. ஆகவே, அரசாங்கம் தெரியமாக கதவடைப்பு போன்றவைகள் சுலபமாக நடக்க முடியாதபடி முதலாளிகளிடம் கடுமையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் முதலாளிகளுக்கு அரசாங்கம் பாதுகாப்பு அளிப்பது என்பது இருக்கக் கூடாது என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதை அரசாங்கம் ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைய தினம் விவசாயக் கூலிகளின் நிலைமையைப் பார்த்து ஏதாவது எதிர் காலத்திலே கண்டிப்பாக செய்ய வேண்டும், அதாவது தொழிற் சங்க ரீதியிலே அவர்களுக்கும் ஏதாவது செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER : இன்னும் ஐந்து அங்கத்தினர்கள் பேசவேண்டுமென்று சொல்வதனால், ஒவ்வொருவரும் ஐந்து நிமிஷம் பேசவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

11-32
a.m.

SRI S. B. ADITYAN : கனம் சபைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் நம் மத்தியில் தொழிலாளர் மந்திரியாக வீற்றிருக்கும் வெங்கடராமன் அவர்கள் மிகவும் அனுபவம் வாய்ந்தவர்கள். தொழிலாளர் சங்கங்களில் ஈடுபட்டு அல்லும் பகலும் சேவை செய்தவர். தொழிலாளர் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபட்டவர். தொழிலாளர் சட்டத்தைத் தெரிந்தவர். தொழிலாளர்களின் உரிமையை தெரிந்தவர். தொழிலாளர்களின் கடமையைத் தெரிந்தவர். இப்படிப்பட்டவர் மந்திரியாக நியமிக்கப் பட்ட பிறகு தொழிலாளர் உலகத்திலே புதியதொரு நம்பிக்கை தோன்றியிருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் அவர்களுக்கு ஓரளவு நன்மை கிடைக்குமென்று நம்புகிறார்கள். புதிய முன்னேற்றப் பாதையில் போக வழியேற்படும் என்று நம்புகிறார்கள். அந்த நம்பிக்கைக்கு பாத்திரமாக நடந்துகொள்வார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. ஆலைகளில் வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களுக்கு மட்டுமல்ல. அரசாங்கத்தில் வேலை செய்கிற தொழிலாளர் மத்தியிலும் புதியதொரு நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

சொல்லப் போனால், ஆலையில் வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களுக்கு என்ன நிலைமை இன்றைய தினம் இருக்கிறதோ, அதைவிட அரசாங்கத் தொழிலாளர்களின் நிலைமை மிக மோசமாக இருக்கிறது. மிகவும் கீழானதாக இருக்கிறது. அதிக வருந்தத் தக்க நிலையில் இருக்கிறது என்று சுட்டிக் காட்டி விரும்புகிறேன். உதாரணமாக, சென்னை நகரத்திலே இருக்கிற 13 ஆஸ்பத்திரிகளில் சுமார் 2,000 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். நர்சிங் ஆர்ட்லி, லச்சீஸ், வாட்ச்மேன், கார்டனர் என்று இதைப் போல

23rd July 1957]

[Sri S. B. Adityan]

கீழ்தரச் சிப்பந்திகள் என்று சொல்லப்படுகிற 2,000 பேர் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு 8 மணி நேரம் வேலை என்ற கட்டுப்பாடு உண்டா? ஆலையில் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு, தொழிற்சாலையில் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு, ஆபீஸில் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு 8 மணி நேர வேலை என்ற கட்டுப்பாடு இருக்கிறது. ஆனால் அரசாங்கத்திலே வேலை செய்கிற இவர்களுக்கு 8 மணி என்ற கட்டுப்பாடு கிடையாது. இவர்கள் குறைந்த பட்சம் 12 மணி வேலை செய்யவேண்டும்.

நான் மந்திரி அவர்களைக் கேட்கிறேன், நாகரீக அரசாங்கம் நடக்கிற எந்த தேசத்திலாவது 8 மணி நேரத்திற்கு மேல் வேலை இருக்கிறதா என்று கேட்கிறேன். நமது மந்திரி அவர்கள் அமெரிக்கா போயிருக்கிறார்கள். ஆஸ்ட்ரேலியா போயிருக்கிறார்கள். எந்த தேசத்திலாவது, நாகரீக அரசாங்கம் நடக்கிறது என்று சொல்லக்கூடிய எந்த தேசத்திலாவது 8 மணிக்கு மேல் உண்டா என்று அவர்களைக் கேட்கிறேன். அது மட்டுமல்ல நமது நாட்டிலே, தமிழ் நாட்டிலே எந்த ஒரு முதலாளியாவது இம்மாதிரி வேலை வாங்குகிறார் என்று தெரிந்தால் மந்திரி அவர்கள் சம்மா இருப்பாரா? சட்டத்தை மீறுகிறார் என்று முதலாளியீது குற்றம் சொல்ல மாட்டாரா? அந்த முதலாளியை நீதிமன்றத்திற்கு கொண்டுபோக மாட்டாரா? அந்த முதலாளியை தண்டிக்க மாட்டாரா? அவரை கைது செய்ய மாட்டாரா? அப்படி இருக்கும்போது அரசாங்க சிப்பந்திகள் 8 மணிக்கு மேல் 12 மணி நேரம் வரை வேலைசெய்ய வேண்டுமென்றால் அதிலே என்ன நியாயம் இருக்கிறது. சத்தியமேவ ஜயதே, சத்தியமேவ ஜெயம் என்ற கோட்டாட்டைக் கொண்டிருக்கிற அரசாங்கம் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்கிற அரசாங்கம் தன் சிப்பந்திகளை 8 மணிக்கு மேல் வேலை வாங்குமா?

மேலும் அவர்களுக்கு வாராந்திர லீவு கூட கிடையாது. வார விடுமுறை என்று சட்டத்திலே இருக்கிறது. ஏதாவது ஒரு தனிப்பட்டவர், தனிப்பட்ட கடை வியாபாரி 2, 3 தொழிலாளிகளை வைத்திருப்பவர், வாராந்திர விடுமுறை கொடுக்காவிட்டால் அரசாங்கம் சம்மா இருக்குமா? சட்டத்தைப் பிரயோகிக்காதா? அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்காதா? ஆனால் அரசாங்க சிப்பந்திகளுக்கு வாராந்திர விடுமுறை கிடையாது. இவர்களுடைய அடிப்படைச் சம்பளம் 19 ரூபாய். ராணிப்பேட்டையிலே ஒரு மிருக வைத்தியசாலை இருக்கிறது. அங்கு இருக்கக் கூடிய மஜ்தூர்களுக்கு அடிப்படைச் சம்பளம் 15 ரூபாய். அவர்களுக்கு வேலை உறுதி என்பது கிடையாது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I do not want to interrupt the hon. Member, but I have to point out that the conditions of service in hospitals come under the Public Health Demand.

* **SRI S. B. ADITYAN :** மந்திரி அவர்களுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் இதில் அரசாங்கப் பொறுப்புயிருப்பதால் பக்கத்தில் இருக்கிற சக மந்திரிகளுக்கு நிச்சயம் சொல்லமுடியும்.

MR. SPEAKER : The hon. Member wants the Hon. Minister to convey his remarks to the Minister for Health. Am I right, Mr. Adityan?

* **SRI S. B. ADITYAN :** You are right, Sir. அமைச்சர் அவர்கள் ஏனைய தனிப்பட்டவர்கள், தனிப்பட்ட வியாபாரி, தனிப்பட்ட ஒரு முதலாளி இவர்களுக்கு ஒரு சட்டம் செய்திருக்கிறபோது அதே நீதி அரசாங்க சிப்பந்திகளுக்கும் அமூல் நடத்தப்பட வேண்டும். அவர்களுக்கு நியாயமான சம்பளம் வேண்டும். அரசாங்க ஊழியர் என்று சொல்லக் கூடியவர்களுக்கு வேலை நிரந்தரம் வேண்டும். சம்பள உயர்வு வேண்டும். வாராந்திர விடுமுறை வேண்டும். இதையெல்லாம் சக மந்திரிகளுக்கு வற்புறுத்திச் சொல்லி அரசாங்கம் ஒரு மாடல் எம்ப்ளாயராக இருக்க வேண்டும். அரசாங்கம் தன் தொழிலாளர்களை நடத்துவதைப் பார்த்து

[Sri S. B. Adityan]

[23rd July 1957]

தனிப்பட்ட முதலாளிகளும் தங்களுடைய தொழிலாளர்களையும் அப்படி நடத்தும்படியாக இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

11-38
a.m.

SRI K.S. ARDHANAREESWARA GOUNDER : கனம் சபாநாயகர்

அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக் கூடிய இந்தத் தொழில் மானியத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். குறிப்பாக அமைச்சரவர்கள் அவருடைய வாழ்நாளிலே தொழிலாளர்களுடன் மிகுந்த தொடர்பு கொண்டாயும், அதுவும் தவிர, மேட்டூரிலே மின்சாரத் தொழிலாளர் சங்கத்திற்கும் பி.டபிள்யூ. டி. தொழிலாளர் சங்கத்திற்கும், இந்தப் பதவியை ஏற்குமுன்பு வரையிலும் தலைவராக இருந்து பணியாற்றியிருக்கிறார். அங்கு இருக்கக்கூடிய குறைகள் எந்த அளவில் இருக்கிறது என்பது அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அங்கு இருக்கக் கூடிய மின்சாரத் தொழிலாளர்களுக்கு, அதுவும் மேட்டூரிலேதான் அதிகமாக மின்சாரம் உற்பத்தியாகக் கூடிய பிரதேசத்தில், வீட்டு வசதி என்பதே கிடையாது என்பது நன்கு தெரிந்திருந்தும் கூட இது வரையிலும் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் இருப்பது கண்டு மிக மிக வருத்தமடைகிறேன். இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டதில் நல்ல வீட்டு வசதி செய்துகொடுப்பார் என்று எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அதுவும் தவிர மேட்டூர் இண்டஸ்ட்ரீஸை எடுத்துக் கொண்டால், மேட்டூர் மில் துணி எவ்வளவு தூரம் நல்ல முறையில் செலவாகிறது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே. அவ்வளவு துணி விற்பனை ஆகியும் நல்ல இலாபம் கிடைத்தும் கூட, முன் காலத்திலே, சர்க்கார் அணையைக் கட்டும்போது டேம்பொரரியாக கூலிகளுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்தார்களே அந்த வீடுகளை எலத்தில் எடுத்து மில் அதிபர் தொழிலாளர்களுக்கு அந்த வீடுகளைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சர்க்கார் அவைகளை எந்த விதத்திலே ஒப்புவித்தார்களோ, அதற்கு எந்த விதமான ரிப்பேர்கூடச் செய்யாமல், அங்கு இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு நரகத்திலே இருக்கக்கூடியது போன்ற நிலை இருக்கிறது. அமைச்சர்களிடத்திலும், அந்தத் தொழிலதிபரிடத்திலும் எடுத்துச் சொல்லியும் கூட எந்த வசதியும் செய்துகொடுக்காமல் இருக்கிறார்கள். இதற்கு உடனடியாக சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்து அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்துகொடுக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போது சில வீடுகள் கட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த வீடுகளுக்கு அதிக வாடகை கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். இந்தமாதிரி அதிக லாபம் வரும்போது தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்த வாடகைக்கு விட்டால் தான் அந்த வீட்டுக்குப் போவார்கள். முதலாளிகளைக் கேட்டால், வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறோம் அவர்கள்தான் போகமாட்டேனென்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். வாடகையை கொஞ்சம் குறைத்துக் கொடுத்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். அதே தொழிலாளர்கள் சரியான முறையில் வீடு இல்லாமல் கூறை கொட்டகையில் வசிக்கிறார்கள். அவை சரியான முறையில் மேய்ந்து கொடுக்காமல் மழை காலத்தில் பதுங்கிக் கொண்டு வசிப்பது மிகவும் கஷ்டமாயிருக்கிறது.

அதே போலத்தான் அங்கே இருக்கக் கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு குடி தண்ணீர் வசதி இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மில் களில் இருக்கும்போது குனிப்பதற்கு அவர்களுக்கு பாத் ரூம் வசதி கிடையாது. அவர்களுக்கு பாத் ரூம் வசதி செய்து கொடுத்தால் ரொம்பவும் நன்றாக இருக்கும். அங்கே வேலை செய்யக் கூடிய தொழிலாளிகள் பக்கங்களிலுள்ள கிராமங்களிலிருந்து வருகிறார்கள். மில்களில் வேலை செய்து விட்டு அவர் அவர்களுடைய கிராமங்களுக்குச் செல்வதாக இருந்தால் அவர்களுக்கு பஸ் வசதி கிடையாது. அதனால் மில் முதலாளிகளை அவர்களுக்கு பஸ் வசதி செய்து கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேட்டூர் ஏரியாவில் அவர்களுக்கு வீடுகள் கிடைப்பது என்பது சஷ்டமாக இருக்கிறது. பக்கங்களிலிருந்து சுமார் 6 அல்லது 7 மைல் தூரத்திலிருந்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு பஸ் வசதி செய்து கொடுத்தால் வந்து போவதற்கு செலகர்யமாக இருக்கும்.

23rd July 1957] [Sri K. S. Ardhanareeswara Gounder]

இரவு நேரத்தில் மில்களில் வேலை செய்யும்போது தொழிலாளிகளுக்கு இலவசமாக உ மில் அதிபர்களை கொடுக்கும்படியாக இந்தச் சர்க்கார் சிபாரிசு செய்யும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மற்றும் அவர்கள் கிராமங்களிலிருந்து வருவதால் நகரங்களில் என்ன நடக்கின்றன வெளி உலகங்களில் என்ன நடக்கின்றன என்பவைகள் தெரியாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அதற்காக அவர்கள் வெளி உலக நடவடிக்கைகளை தெரிந்து கொள்வதற்கு ரேடியோக்களை அமைத்துக்கொடுக்கும்படியான ஏற்பாட்டை செய்ய வேண்டும் கேட்டுக்கொண்டு எனக்குப் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்ததற்காக என்னுடைய நன்றியை தெரிவித்துக்கொண்டு இத்தடன் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI T. P. ELUMALAI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, தொழிலாளர் களுடைய மானியத்தை ஆதரித்து சில ஆலோசனைகளைச் சொல்ல பிரியப்படுகிறேன். இந்த சபையில் சென்ற ஆண்டுகளில் தொழிலாளர்களைப்பற்றி நிறையப் பேசுவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்த ஆண்டு அந்த நிலைமை மாறி இந்த மானியக் கோரிக்கையில் மட்டும் தொழிலாளர்களுடைய நிலைமையைப்பற்றி அதிகமாகப் பேசுவதை நான் பார்க்கிறேன். ஆகவே சென்ற ஆண்டை விட இந்த ஆண்டு தொழிலாளர்கள் விஷயத்தில் இந்த அரசாங்கம் ஓரளவு நன்மை செய்திருக்கிறது என்பதை நான் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. உண்மையிலேயே இன்றைக்கு தொழிலாளர்களுடைய அமைச்சராக இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர் தலைவர் என்று கூட சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன்—அவருடைய தலைமையின் கீழ் இந்த இலாகா வந்த பிறகு தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சனைகளுக்கு இடமே இல்லை. எந்தக் கேள்விக்கும் இடமே இல்லை என்கின்ற எண்ணம் இந்த சட்டசபை உறுப்பினர்களிடத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்னுடைய அபிப்பிராயமும் அது தான். இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய நிலையில் தொழிலாளர்களுடைய இலாகா தொழிலாளர்களுடைய தலைவரின் கீழ் ஏற்பட்டிருப்பது ஒரு நல்ல அறிகுறி. அது மட்டுமல்லாமல் இன்றைக்கு தொழிலாளர்களிடத்தில் இருக்கக் கூடிய குறைகளை அவ்வப்போது அந்த அந்த இலாகாவில் இருக்கிற அதிகாரிகளிடத்தில் எடுத்துச்சொல்லுகிற ஒரு வாய்ப்பு ஒரு நல்ல நிலைமை இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஏறக்குறைய 10 அல்லது 15 வருஷங்களாக நான் தொழில் சங்கங்களில் வேலை செய்து வருகிறேன். சில ஆண்டுக்கு முன் விஜயராகவன், ஐ.சி.எஸ். என்பவர் லேபர் கமிஷனராக இருந்தார். அவரிடம் தொழிற்சங்க தலைவர்களும் தொழிலாளர்களும் சென்றால் அவருக்கு எதிரில் தொழிற் சங்க தலைவர் மட்டும் தான் நாற்காலியில் இடம் பெறுவார். மற்றவர்கள் நின்று கொண்டு தான் பேச வேண்டும். தொழிலாளர்கள் வரிசையாக நின்றுகொண்டு ஒவ்வொருவராகத்தான் பேச வேண்டும் என்ற நிபந்தனை இருந்து வந்தது. வரிசையாக நின்று கொண்டு கேட்கிற கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல வேண்டும். அப்படி இரண்டு அல்லது மூன்று மணி நேரம் நின்று கொண்டிருக்கவேண்டும். அந்த நிலைமை இன்றைக்கு மாறி விட்டது. இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலை என்ன வென்றால் தொழிலாளர்களே தொழிற் சங்கத் தலைவராக தங்களுடைய குறைகளை நேரடியாகச் சொல்லக் கூடிய வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட வாய்ப்பை இந்த சர்க்காரே கொடுத்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு இந்த அரசாங்கத்தின் கீழ் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. நல்ல சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதை உணர்ந்த தொழிலாளர்களின் தலைவராக வேலை செய்ய வேண்டும் என்று நான் தொழிலாளர் தோழர்களை கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்குத்தக்கபடி தொண்டு செய்யவும் வேண்டும்.

கனம் அங்கத்தினர் பக்கிரிசாமி பிள்ளை அவர்கள் சொன்னார், தொழிலாளர்கள் அரசியல் கட்சியில் சேரக்கூடாது என்று சர்க்கார் சொல்லுகிறார்கள் என்று சொன்னார். ஆனால் நாம் இப்பொழுது பார்க்கிறோம் எவ்வளவோ இளைஞர்கள் அரசியல் கட்சியில் சேர்ந்து கொண்டு பங்கெடுத்துக் வேலை செய்கிறார்கள். அதனால் எவ்வளவோ காரியங்களையும் சாதித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். தற்சமயம் அரசியல் கட்சிகளில் தொழிலாளர்கள் ரொம்ப பங்கு கொண்டு வேலை செய்கிறார்கள். அதற்கு ஒரு உதாரணம் கூட என்னால் சொல்ல முடியும். சென்ற பொதுத் தேர்தலில் எல்லா

[Sri T. P. Elumalai]

[23rd July 1957]

கட்சிகளும் பங்கு எடுத்துக்கொண்டன. சில தொழிலாளிகள் தி.மு.க. பக்கம் சேர்ந்துகொண்டு வேலை செய்து வந்தது சில மெம்பர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அச்ச நோட்டீஸ் போட்டு வேலைசெய்ததும் நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். இது ஜனநாயகத்திற்கு உகந்தது அல்லவா? சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். மேலும், சென்ற பொது தேர்தலில் சர்க்கார் பஸ் போக்குவரத்து இலாகாவில் வேலைசெய்யும் தொழிலாளர்கள் பண்டு வைத்து பணம் வசூல் செய்து தி.மு.க. கட்சிக்கு வேலைசெய்து வந்தது எல்லோருக்கும் நன்றாக தெரியும். அதனால் தொழிலாளர்கள் எந்த தலைவரின் கீழ் சேர்ந்துகொண்டும் வேலை செய்யலாம், தங்களுடைய காரியங்களை சாதித்துக் கொள்ளலாம் என்ற வசதிகளை இந்த சர்க்கார் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதனால் இந்த அளவக்கு சர்க்கார் தொழிலாளர்களுக்கு வசதிகள் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். எந்தத் தலைவரிடத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதோ அந்தத் தலைவர் சங்கத்தில் இருப்பதற்கு இந்த சர்க்கார் அனுமதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். என்பதை இந்த சட்டசபையின் மூலம் சொல்லிக்கொள்ள பிரியப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக வேலையில்லா திண்டாட்டத்தைப்பற்றி சொல்லப்படுகிறது. அதைப் பார்க்கும்போது ஒரே ஒரு வடிவத்தைப்பற்றி சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. திருவொற்றியூர் பகுதியில் பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் ஒரே ஒரு கம்பெனி விம்கோ மாட்சு பாக்டரிதான் இருந்தது. அப்பொழுது ஏறக்குறைய 1,500 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்தார்கள். இந்த பத்து வருஷங்களில் அங்கு நாஷனல் கார்பன் கம்பெனி, கார்போரண்டம் கம்பெனி, அசோக் மோட்டார் கம்பெனி, கே. சி. பி. கம்பெனி, ரேடியோ எலக்ட்ரிக் கம்பெனி, ரப்பர் பாக்டரி, கைத்தொழில் மாட்சு பாக்டரி, ரூபி இஞ்சினியரிங் வொர்க்ஸ், அலுமினியம் கம்பெனி (இதில் இரண்டு கம்பெனிகள்), பாட்டரி செய்யும் கம்பெனி, ஆகவே, இதுபோன்ற பதினைந்து கம்பெனிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இந்த பதினைந்து கம்பெனிகளிலும் ஏறக்குறைய ஒன்பதாயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். பத்து வருஷங்களில் அங்கே எவ்வளவு தொழிலாளர்கள் வேலை செய்து வருவதைப் பார்க்கிறோம். சுதந்தரம் கிடைத்த பிறகு இவ்வளவு தொழிலாளர்களுக்கும் ஒரு பகுதியில் நமது சர்க்கார் வேலை கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் அந்த ஊரிலுள்ள ஒரு சிலருக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை. அதேகம் தொழிலாளர்கள் வெளியூர்களிலிருந்து அங்கு வந்து வேலை செய்கிறார்கள். அதனால் அந்த ஊரிலேயே இருந்துகொண்டு வேலை கிடைக்காத தொழிலாளர்கள் பெரும் போராட்டத்தை நடத்துகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட குறைகளும் இருக்கின்றன. நாம் எவ்வளவோ சட்டங்களை தொழிலாளர்களுடைய நலனுக்காகச் செய்தாலும் இப்படிப்பட்ட குறைகள் இருக்கின்றன. இவைகளுக்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை நமது தொழில் அமைச்சர் எடுத்தக்கொள்வார் என்று நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறேன். தொழில் இலாகாவை கொண்டிருக்கக்கூடிய அமைச்சர் அவர்கள் இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அவசியம் எடுத்துக்கொள்வார் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்த மானியத்தை ஆதரிக்கிறேன். நமது சர்க்கார் தொழிலாளர்களுக்கு எல்லா வாய்ப்பையும் அளித்திருப்பது போல் வேலையில்லா திண்டாட்டத்திற்கும் ஒரு வாய்ப்பு அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு வைத்திய இன்ஷூரன்ஸ் விஷயத்தில் இருக்கும் சிறிய குறைகளை கவனிக்குமாறு கேட்டு என்னுடைய உரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER : நான் ஏற்கெனவே சொன்னபோது கணம் அம்மையார் (ஸ்ரீமதி சத்தியவாணிமுத்து) சபையில் இல்லை. எல்லாரும் ஐந்து நிமிடங்கள்தான் பேச வேண்டும் என்று சொன்னேன். அதன்படிதான் எல்லோரும் பேச வருகிறார்கள்.

11-94
a.m.

*** DR. SRIMATHI SATHIYAVANIMUTHU :** சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர்களும், தொழிற்சாலைகளும் நிரம்பி இருக்கின்ற பகுதியிலிருந்து வந்திருக்கிற காரணத்தால் அவர்களைப்பற்றி நான் அதிகமாகப் பேச விரும்பியிருந்தேன். ஆனால் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும்

23rd July 1957] [Dr. Srimathi Sathiyavanimuthu]

நேரம் மிகவும் குறைவாகவே இருக்கிறது. ஆளும் கட்சியிலுள்ளவர்கள் அடிக்கடி பெரம்பூர் தொகுதியிலுள்ள மாட்சு பாக்கடரியைப்பற்றியும், கோச் பாக்கடரியைப்பற்றியும் வயிற்றெரிச்சல் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உள்ளபடியே மாட்சு பாக்கடரியில் நடப்பதைப்பற்றி ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். சர்க்காரால் நடத்தப்பட்டு வரும் பாக்கடரியில் எவ்விதம் கூலி கொடுக்கப்படுகிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அப்படி கூலி கொடுப்பதைப் பார்த்தால் உண்மையிலேயே அதை வைத்துக்கொண்டு வாழத்தான் முடியுமா என்பதை கவனிக்கவேண்டும். அங்கு ஆண்களும் பெண்களும் வேலை செய்துவருகிறார்கள். அங்கு குச்சிகளை அடுக்கி வருகிறார்கள். ஒரு பிரேபில் 50 ஸ்கேல் இருக்கும். ஒரு ஸ்கேலுக்கு 50 குச்சுகள் என்று அடுக்கவேண்டும். அப்படி அடுக்கப்படுவதற்கு கூலி $\frac{1}{2}$ அணு. நாலுமணி நேரத்தில் 2,500 குச்சிகளை அடுக்கினால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் கூலி $\frac{1}{2}$ அணு. ஒரு க்ரோசுக்கு 144 குச்சுகள். அவர்களுக்கு ஒரு நாளைக்குக் கூலி 7 அணு கிடைக்க வேண்டுமானால் அவர்கள் 14 க்ரோஸ் குச்சிகளை அடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது.

இன்னும் அதேபோல், 144 பெட்டிகளுக்கு மேலே லேபில் ஒட்டவேண்டுமானால் அதற்கு அரையணு கூலி கொடுக்கப்படுகிறது. 144 பெட்டிகளை (ஒரு குரோஸ்) ஒரு பெட்டியிலே அடுக்க வேண்டுமானாலும், அதற்கு ஒரு அணு கூலி கொடுக்கப்படுகிறது. இப்படி எதற்கெடுத்தாலும் அரையணு ஒரு அணு கூலியாகவே நான்குமணி நேரம் வேலை செய்து, குறிப்பாக பெரும்பாலான பெண்களுக்கு கூலி தந்தால்—நான் இந்த சர்க்காரை வினயத்தோடு கேட்கின்றேன்—என் இவர்கள் கள்ளச் சாராயம் காய்ச்ச மாட்டார்கள் என்று $\frac{1}{2}$ திருட்டுத்தனமாக அரையணி நேரம் செலவு செய்து காய்ச்சுகிற அந்த முறையிலே, அது ஒரு குடிசைத்தொழிலாகப் பயன்படுத்தினால், அவர்களுக்கு ஏராளமான ரூபாய் கிடைக்கிறது. ஆனால், தீக்குச்சித் தொழிலில் கால் கடுக்க, கை நோவ, கண் சோர்வைய, வேலை செய்தாலும் கிடைப்பது ஒரு அணு, அரையணு கூலி. இதற்கு மேலே கூலி உயர்வு இல்லையென்றால், அதிலும் சர்க்காரால் நடத்தப்படுகிற மாட்சு பாக்கடரியில் என்றால், அதைக் குறித்து அனைவரும் பெருமைப்படுகிறார்களே, அவர்களுக்கு நான் இதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அதேபோல், அடிப்படைச் சம்பளம் அந்தத் தொழிலாளிகள் கேட்டால், உடனே அவர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படுவதாக கூறப்படுகிறது. இப்பேர்ப்பட்ட முறை அந்த மாட்சு பாக்கடரியிலே இருப்பது நீங்கவேண்டுமென்று நான் கனம் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

இன்னும் செருப்பு தைக்கும் முறையில் கவர்ன்மென்ட் Footwear Depot எனது தொகுதியில் இருக்கிறது. அங்கே ஒரு பெரிய ஜெர்மன் தேசத்து Expert என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு நிபுணர் இருக்கிறார். அவருக்கு 3 ஆயிரம் சம்பளம், அழகான கார், அழகிய பங்களா. ஆனால், அவரால் அந்தத் தொழிற்சாலைக்கு ஏதாவது லாபமோ, புத்தம் புதிய முறையிலே Shoes செய்ய கற்றுத் தருகிறாரா என்று பார்த்தால் கற்றுத்தர முடியவில்லை. அவரால் லாபம் இல்லை என்று சர்க்காரே ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால், அதே நேரத்தில் அங்கே வேலை செய்யக்கூடியவர்களை நினைத்த நேரத்திலே வேலையைவிட்டு நீக்குவதற்கு முடிகிறது. அப்படிப் பல காரியங்களைச் செய்திருப்பதாக நான் ஆதாரபூர்வமாகக் காட்ட முடியும்.

ஒரு ஏழைப் பெண்—அவள் பெயரை நான் குறிக்க விரும்பவில்லை. அமைச்சர் விரும்பினால் நாளைக்கே கூட இந்தச் சட்ட மன்றத்திற்கெதிராக அழைத்து வர முடியும். ஐந்து ரூபாய் சம்பளத்தில் Sweeper வேலை செய்துகொண்டிருந்தவளை சூபரிண்டென்டாக இருக்கும் ஒரு மலையாளித் தோழர் மலையாளப் பெண்ணை, அதே வேலைக்கு ஐந்து ரூபாய் சம்பளம் கொடுத்துவந்ததற்குப் பதிலாக 30 ரூபாய் சம்பளம் கொடுத்து, அவளை அந்த வேலையில் அமர்த்தியிருக்கின்றார். ஐந்து ரூபாய் பெற்று வேலை செய்துவந்த அந்த ஏழைப் பெண்ணை அநியாயமாக வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டிருக்கிறார். அத்துடன் மாத்திரம் அல்ல. அந்த மலையாள மங்கையின் கணவருக்குக் கூட ஒரு நாளைக்கு ரூ. 1-8-0 குறைந்த சம்பளம்

[Dr. Srimathi Sathiyavanimuthu] [23rd July 1957]

கொடுத்து, வேலையில்லாமலேயே சம்பளத்தைக் கொடுகின்ற அளவுக்கு, சலுகை காட்டி வைத்திருப்பதை ஆதாரபூர்வமாகக் காட்ட முடியும். இதை ஏன் சொல்கிறேன் என்று கேட்டால் காரணமில்லாத “டிஸ்மிஸ்” செய்வதற்கு அந்த அதிகாரிக்கு உத்தரவு இருக்கிறது.

அதேபோல், **Skilled Cobbler** என்ற முறையில் திறமையாக வேலை செய்துவந்த ஒருவருக்கு, திறமையான **Skilled Cobbler** என்ற முறையில் அவருக்கு உத்தியோகம் உயர்வு கொடுத்து, இன்றைக்கு அதிலே இருந்து மேலும் உயர்வு **Mechanical Operator** வேலை கொடுத்து 6 மாதம் ஆகிவிட்டது. அந்த உயர்ந்த பதவிக்கு மிகமிகத் திறமையாக பொருத்தமாக வேலை செய்யக்கூடியவர், வேலையில் குற்றங்குறை காணமுடியாது என்று சூப்ரன்டென்டு அவர்களே அடிக்கடி பாராட்டி எழுதி வைத்திக்கொண்டிருந்தவர், திடீரென்று அகரை வீட்டுக்கு அனுப்புகிற அளவுக்கு, நினைத்தால் வேலையிலிருந்து வெளியே போ என்று சொல்லக்கூடிய அதிகாரக் குரல் தொனிக்கிறது. இந்த நிலைமை சர்க்காரால் நடத்தப்படும் செருப்புத் தொழிலகத்திலே இருக்கிறது என்பதை கனம் மந்திரி அவர்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சட்ட மன்றத்தலைவர் அவர்களே, இப்பேர்ப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் சர்க்காரால் நடத்தப்படும் தொழிலகத்திலே காணப்படுகிறதென்றால், சர்க்கார், தொழிலாளர் மக்களுக்காகவும் தொழில் அபிவிருத்திக்காகவும் செய்கிறது என்று சொல்வார்களானால், இது உண்மையிலேயே காடிதக் கப்பல் என்று சொல்வேன். தொழிலாளர் மக்கள் இந்தக் காடிதக் கப்பல் நம்பி ஏறினால், உள்ள படியே கரை காணமுடியாத கடலில் மூழ்கிச் சாகவேண்டியதுதான். இப்படிப்பட்ட ஆட்சியிலே நாம் வாழ முடியாது என்று சட்ட மன்றத்தலைவர் அவர்களிடம் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தனிப்பட்ட முதலாளிகள் நடத்தும் ஆலைகளிலே, அதிலே எல்லாச் சமூகத்தவர்களும் ஒன்றுகூட சேரவேண்டுமென்றும், தீண்டாமையை ஒழிக்கவேண்டும் என்றும் பேசுகின்ற நேரத்திலே கூட பி. அண்டு வி. ஆலையிலே 1947-ம் ஆண்டிலிருந்து இதுவரை இன்னும் ஆதித்திராவிடர்களை வேலைக்கு அமர்த்திக்கொள்ளவில்லை என்பதை ஆதாரத்தோடு காட்ட முடியும். 1947-ம் ஆண்டிலே பஞ்சாபிகளை நீக்கவேண்டுமென்று வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்ட கலவரத்தினால், ஆதித்திராவிட மக்கள்தான் அதற்குக் காரணம் என்று அவைசியமாக குற்றத்தைச் சாட்டி, அந்த நாளிலிருந்து இதுவரை இன்னும் ஆதித்திராவிடர்களை அந்த ஆலையில் வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளாமல் இருப்பதை நான் ஆதார பூர்வமாகக் காட்ட முடியும். ரெக்ரூயங் ஆபீசரிடமுள்ள ரிகார்டிலிருந்து பார்க்க முடியும்.

அதுபோல், பி. அண்டு வி. மில்லிலும், அதைச் சேர்ந்த நான்கு லைன்களிலும் கூட தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக வீடு கொடுக்காமல் அங்கே அவர்களை ஒதுக்கி வைக்கிறார்கள். கேட்டால், எங்களுக்கு வேறு, அவர்களுக்கு வேறு என்று கூறுகிறார்கள். இன்னும் பி. அண்டு வி. சார்பாக கட்டப்படும் வீட்டுக்கு 1-8-0 வாடகை என்றும், சர்க்கார் இப்பொழுது ஆயிரம் ஆயிரம் ரூபாயாகச் செலவு செய்து செம்பியம், எருக் கஞ்சேரி பகுதிகளில் கட்டியிருக்கும் வீடுகளுக்கு 12½ ரூபாய் வீட்டு வாடகை கொடுக்கச் சொல்கிறார்கள். அடிப்படைச் சம்பளம் 30 ரூபாயாக இருக்கும் போது எப்படி 12½ ரூபாய் வீட்டு வாடகை கொடுக்க முடியும்? எனவே, ஏழைத் தொழிலாளர்களுக்கு 12½ ரூபாய் வாடகைக்கு பெரி. வீடு கட்டியதன் காரணம் தெரியவில்லை. அந்த வாடகையை அதிகாரிகள் கொடுக்க முடியுமே தவிர, தொழிலாளர்கள் அங்கே இடம்பெற முடிவது கிடையாது. இப்பேர்ப்பட்ட காரியங்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, உண்மையிலேயே தொழிலாளர் மக்களுக்கு ஏதும் செய்ய முன் வராதிருப்பது கண்டு நான் வருந்துகிறேன். செய்கின்ற முறை சரியான முறை அல்ல என்று கூறுகின்றேன்.

அதுபோல், தோல் பதனிடும் தொழிலானது தமிழ் நாட்டிலே மிக வளர்ச்சியான தொழில் என்று நமது அமைச்சர் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார். இப்பேர்ப்பட்ட தொழிலில் பெரும்பாலான தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்

23rd July 1957] [Dr. Srimathi Sathiyavanimuthu]

ஈடுபட்டிருக்கிற காரணத்தாலும், இந்தத் தொழில் இன்னும் தனிப்பட்ட முதலாளிகளின் கையிலே இருப்பதாலும், யாதொரு சலுகையும் கொடுக்கப்படவில்லை என்று வருத்தத்தோடு நான் சொல்லிக்கொள்ளுகின்றேன்.

(The hon. Member had not concluded her speech when the speaker sounded the gong and called on the Hon. Minister to reply.)

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த விவாதத்திலே பங்கெடுத்துக்கொண்டு ஓரளவு என்னிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்து, என்னைப்பற்றி சில நல்ல வார்த்தைகள் கூறிய நண்பர்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்து, என்னுடைய கடமைப் பொறுப்பு அவர்கள் பேசியதிலிருந்து அதிகரித்து விட்டது என்பதை நான் மிகத் தாழ்மையாக தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சர்க்காருடைய தொழில் கொள்கை என்ன என்பதை ஓரிரண்டு வார்த்தைகளில் எடுத்துச் சொல்ல இந்தச் சந்தர்ப்பம் உரித்தானது. நேர்மையான தொழில் உறவு, நியாயமான கூலி விதிதம், திடமாக சட்டங்களை அமுல் நடத்துவது, கூடுமான அளவு தொழிலாளர்களுக்கு நிர்வாகத்தில் பங்கு அளிப்பது, தொழில் அமைதியைக் காப்பது, ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வெற்றி பெற நாட்டின் உற்பத்தியைப் பெருக்குவது என்ற நோக்கங்களின் அடிப்படையிலே இந்தத் தொழிலாளர் இலாகா வேலை செய்ய முற்பட்டுள்ளது. சரியான உறவு இல்லாத காரணத்தினால் பெரு வாரியான தொழில் தகராறுகள் ஏற்படுகின்றன என்பதை, எல்லா கனம் அங்கத்தினர்களும் எடுத்துக் காட்டிவிட்டார்கள். சரியான உறவு ஏற்பட வேண்டுமென்று சொன்னால், தொழில் அதிபர்களிடத்திலும், தொழிலாளர்களிடத்திலும் ஓரளவு சகிப்புத் தன்மையும் விட்டுக்கொடுக்கும் மனப் பாண்மையும் இருந்தால்தான் அந்த நல்ல உறவு ஏற்படும். மனித இயல்பில் அதைக் காணமுடியாத காரணத்தால்தான் சட்டங்கள் தேவைப்படுகின்றன. அத்தகைய அதிகாரிகளையும் நாம் நியமித்திருக்கிறோம். எந்த அளவுக்கு சட்டங்கள் மூலமாகவும் அதிகாரிகளின் மூலமாகவும் ஒரு நேர்மையான தொடர்பு ஏற்படுத்த முடியுமோ அந்த அளவுக்கு இந்த இலாகா முயற்சி செய்து வருகின்றது என்பதை மிகத் தாழ்மையாக நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். முக்கியமாக, தொழில் தகராறுகள் ஏற்படுகிற காலத்திலே, என்னுடைய தொழிலாளர் சகாக்களுக்கு—சட்டசபையில் இருக்கின்றவர்களுக்கு மாத்திரம் அல்ல; வெளியில் இருக்கும் நண்பர்களுக்கும்—பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தொழில் தகராறுகளை தீர்த்துக் கொள்ளுவதற்கு முறைகள் இருக்கின்றன. அந்த முறைகளின்படி முயற்சி எடுத்துக்கொண்டால் கூடுமான அளவு தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கக்கூடிய நிலைமை இன்றைக்கு சட்டத்தில் இருக்கின்றது என்பதை நான் வலியுறுத்துகிறேன். தொழில் தகராறு ஏற்பட்ட உடனேயே, திடீரென்று எந்தவிதமான ஒரு சம்பவமும் உண்டாகாமல் நேரடியான பேச்சு வார்த்தை செய்ய வேண்டியது தொழிற் சங்கத்தின் தர்மமாகும். அவ்வாறு செய்வதற்கு இன்றைக்குத் தொழிலாளர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள், அவ்வாறு செய்வதற்கு தொழிற் சங்கங்களும் உண்மையாகவே உறுதியுடன் இருக்கின்றன என்பதில் எனக்குச் சற்றும் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால், நேரடியாகப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்துவதற்கு இரண்டு சாரார் வேண்டும். தொழிலாளர்கள் மாத்திரம் அதற்குத் தயாராக இருந்து, அந்த அளவுக்குத் தொழில் அதிபர்கள் தயாராக இல்லாவிட்டால் எந்த முறையும் பயன்படாது. தொழிலதிபர்களால் சிலர், சங்கங்கள் அங்கீகாரம் செய்யப்படவில்லை என்ற காரணத்தினால் நேரடியான பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்த மறுப்பதாகவும் சர்க்காருக்குப் புகார்கள் வந்துள்ளன. இருபதாவது நூற்றாண்டில், உலகத்திலே தொழிலாளர்கள் வளர்க்கிய உடைந்த விவரங்களையெல்லாம் நாம் படித்தறிந்தான் இந்தக் காலத்தில், சங்கங்களை அங்கீகாரம் செய்துகொள்ளவில்லை என்ற காரணத்திற்காக தொழில் அதிபர்கள் நேரடிப் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தாமல் இருந்து விடுவார்களேயானால், அப்படிச் செய்தவன் மூலம் அவர்கள் தங்களுக்குத் தான் நஷ்டத்தை விளைவித்துக்கொள்கிறார்கள் என்பதை இங்கே நான்

[Sri R. Venkataraman]

[23rd July 1957]

பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நேரடிப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடவடிக்கைகளைக்கொண்டால், அதற்குப் பிறகு, தகராறைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு சர்க்காரால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சமரசக் கோர்ட்டுக் களுக்கோ அல்லது சர்க்காரால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் சமரச அதிகாரிகளிடமோ செல்லலாம். நேரடிப் பேச்சு வார்த்தைகளை நடத்துவதற்கு முதலாளிகள் மறுத்தாலோ, அல்லது நேரடிப் பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலம் எந்தவிதமான நன்மையும் ஏற்படவில்லாவிடாலோ, அதற்கடுத்த படியாக தொழிற் சங்கவாதிகள் சமரச அதிகாரிகளிடம் செல்கிறார்கள். தகராறைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு இதுதான் இரண்டாவது வழி.

சமரச அதிகாரிகளிடத்தில் பல குறைபாடுகள் இருப்பதாகச் சொல்லப் பட்டது. அந்த அதிகாரிகள் தொழிலதிபர்களுக்கு பாதமான—ஆனால் நியாயமான—விஷயங்களைச் செய்வதற்குத் தாமதமாகவும், அவர்களுக்குப் போதிய வசதிகள் சர்க்காரால் அளிக்கப்படாத காரணத்தால் தொழிலதிபர்களுடைய வாக்கணங்களை உபயோகிக்கும் நிலைமையும், அவர்களிடம் இதர சலுகைகளைப் பெறும் நிலைமையும் ஏற்பட்டிருப்பதாக கனம் அங்கத்தினர்கள் தெரிவித்தார்கள். தொழில் சமரச அதிகாரிகள் யார்த் திலும் எந்தவிதமான சலுகையும் பெறாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதே சர்க்காரின் அடிப்படை கொள்கையாக இருக்கிறது. எந்த எந்த இடங்களில் அவர்களுக்கு வண்டி, வாகன வசதிகள் அவசியமோ அந்த இடங்களில் அவர்கள் அந்த வசதிகளை அடைவதற்காக, அவர்களுக்கு “கன்வெயன்ஸ் அலவன்ஸ்” கொடுப்பதற்கு சர்க்கார் இப்போது ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. இன்னும், அவர்கள் எந்தவிதமான முறையிலும் யாருக்கும் பட்சபாதமாக நடந்துகொள்ளாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக, அவர்களுடைய சம்பள விதிக்கப்படும் மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும் என்ற யோசனையும் இருந்து வருகிறது.

பட்சபாதமற்ற, நியாயமான, ஒரு சிபாரிசை சமரச அதிகாரிகள் செய்திருக்கும்போது, அந்தச் சிபாரிசை தொழிலாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால், சர்க்கார் அதற்கு “அட்ஜூடிகேஷன்” கொடுப்பதில்லை. நியாயமான ஒரு முடிவை லேபர் ஆபீசர்கள் சொல்லும்போது, அதை தொழிலதிபர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் அவர்கள் எவ்வளவு பெரியவர்களாக இருந்தாலும் சரி “அட்ஜூடிகேஷன்”-க்கு விடத்தான் செய்கிறோம்.

கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பக்திரிசாமி பிள்ளை அவர்கள் “ஹிந்து” போன்றவற்றில் பத்திரிகையாளர்களிடத்தில் சர்க்காருக்கு என் பயம்? அவர்கள் விஷயத்தில் சர்க்கார் என் தயங்குகிறார்கள்?” என்றெல்லாம் கேட்டார்கள். நான் திட்டவாட்டமாக இந்தச் சட்டசபையில் சொல்கிறேன் “சர்க்காருக்கு யாரிடமும் பயம் கிடையாது. யாராக இருந்தாலும் சட்டப்படி நடத்துவதற்கு சர்க்கார் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்; நடத்தியே தீருவார்கள்.” மேலும், இந்த குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில், சமரச அதிகாரிகள் சொன்னதை தொழிலதிபர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாத காரணத்தினால், அந்தத் தகராறு கூட கோர்ட்டுக்கு விடப்பட்டுவிட்டது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தொழில் தகராறுகள் கோர்ட்டுகளுக்கு விடப்பட்டுத் தீர்க்கப்படுவதில் பலவிதமான சிக்கல்களும் கஷ்டங்களும் இருக்கின்றன என்பதை சர்க்கார் நன்றாக உணரும். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சின்னதாரை அவர்கள் “தொழில் கோர்ட்டுகளில் நீதிபதிகளாக இருப்பவர்கள் சட்டம் பயின்றவர்களாக இருப்பதால், அவர்கள் தொழிலாளர்களிடத்தில் அனுதாபமாக இல்லை” என்று சொன்னார்கள். இந்த நிலைமைக்கு நாம் எல்லோரும் எல்லாக் கட்சிகளையும் சேர்ந்த தொழிற்சங்கவாதிகள்தான் பொறுப்பானவர்கள் என்பதை அவர்களுக்கு நான் ரூபகமூட்ட விரும்புகிறேன் “1953-ம் ஆண்டில் நைநீடாவில் இந்திய லேபர் காங்கிரஸ் நடந்தபோது, அப்பெல்லேட் கோர்ட்டுகள் வேண்டாம் என்று தொழிலாளர் தலைவர்கள் வாதித்தார்கள். அப்போது, ஜட்ஜுகளை நியமித்தால் அதற்கு முதலாளிகளும் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதன் பலபலனை அறிந்தோ அறியாமலோ அந்தத் தீர்மானத்திற்கு ஒத்துக் கொண்டு, எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் “ஜட்ஜுகளை நியமித்து அப்பெல்லேட்

23rd July 1957] [Sri R. Venkataraman]

கோர்ட்டுகளை எடுத்துவிடலாம்” என்று சொன்னார்கள் என்பதை ஸ்ரீ சின்ன துரை அவர்களுக்கு நான் ஞாபகமூட்ட விரும்புகிறேன். கோர்ட்டார் அனுசூலமாக இருக்கிறார்களா அனுசூலமாக இல்லையோ என்பது பிரச்சனை அல்ல. கோர்ட்டு நீதிபதிகள் நிச்சயமாக நியாயமாக இருக்கிறார்கள். அதில் சந்தேகமே இல்லை. கோர்ட்டுகளில் தீர்ப்புகள் கூறுவதில் காலதாமதம் ஆகிறது என்பது உண்மைதான். ஆனால் காலதாமதத்தின் காரணமாக, பாரபட்சமாகவோ தவறான முறையிலோ நீதிபதிகள் தீர்ப்புகள் கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது.

கோர்ட்டுகள் போதாத காரணத்தினால் தீர்ப்புகள் கொடுப்பதில் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே மூன்றாவது கோர்ட்டு அமைக்கப்படவேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டு, அதை அமைப்பதற்கு ஏற்பாடும் செய்யப்பட்டு விட்டது. அந்தக் கோர்ட்டை மதுரையில் அமைப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் முடிவடைந்துவிட்டன. எனவே, பல கோர்ட்டுகளை அமைத்து, தொழில் தகராறுகள் அதிக காலம் தீர்க்கப்படாமல் தேங்கி நிற்பதைத் தடுத்தது, கூடியவரை வெகு துரிதமாகத் தகராறுகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்கான முயற்சிகளும் செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில், “தங்கள் கடைசி ஆயுதமான வேலை நிறுத்தத்தை தொழிலாளர்கள் முதல் ஆயுதமாக உபயோகிப்பதால், சர்க்கார் இயற்றியிருக்கும் சட்டங்களின் மூலம் பெறக்கூடிய அனுசூலங்களை அவர்கள் பெறமுடியாது போய்விடுகிறது” என்பதை மாத்திரம் நான் பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பல்வேறு வழிகள் வகுக்கப்பட்டிருக்கும் போது, தொழிலாளர்கள் படிப்படியாக அந்த அந்த வழிகளைப் பிரயோகித்தால், அவர்கள் கஷ்டமில்லாத முறையில் தாங்கள் பெறக்கூடிய சலுகைகளைப் பெறமுடியும். அதற்கு மாறாக அவர்கள் திடீரென்று வேலை நிறுத்தங்கள் செய்வதால் தான், அதன் விளைவாக தங்கள் கூலியை இழப்பதோடல்லாமல் பல கஷ்டங்களுக்கும் ஆளாகிறார்கள். ஆகவே, தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் இந்த விஷயத்தில் ஒத்துழைப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதே சமயத்தில், தொழில் அதிபர்களும் தாங்கள் செய்ய வேண்டியதை நன்றாக உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். வேலை நிறுத்தம் என்ற ஆயுதத்தை தொழிலாளர்கள் கடைசியில் தான் உபயோகிக்கவேண்டும் என்பதைப் போல, தொழிலாளரை வேலையிலிருந்து நீக்குவது என்ற ஆயுதத்தை தொழிலதிபர்கள் கடைசியில்தான் உபயோகிக்கவேண்டும். அவர்களும், எடுத்ததற்கெல்லாம் தொழிலாளரை வேலையிலிருந்து நீக்குவது என்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பார்களேயானால், சர்க்காரால் தொழில் அமைதியைக் காக்க முடியாது என்பதை நான் திட்டவாட்டமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தொழில் அமைதியைக் காப்பதில் தொழிலாளிகளுக்குத்தான் பொறுப்பு இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. முதலாளிகள், தொழிலாளிகள் ஆகிய இரு சாரருக்குமே அந்தப் பொறுப்பு இருக்கிறது. தொழில் அமைதியை காக்கும் கடமையை சர்க்கார் நியாயமாகச் செய்யவேண்டுமென்றால், தொழிலாளர்கள் முதலாளிகள் ஆகிய இருசாராரும் ஒத்துழைக்கவேண்டும் என்று பணிவுடன் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இரு தரப்பாரிடத்திலும் ஓரளவு சகிப்புத் தன்மையும், ஓரளவு தாராள மனப்பான்மையும், ஓரளவு விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மையும் இல்லாவிட்டால் சமூகமான தொழில் உறவு கான முடியாது. தொழிலாளரை திடீரென்று வேலையிலிருந்து நீக்குவது, திடீரென்று கதவடைப்பது செய்வது முதலிய காரியங்கள் எல்லாம் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் குறிக்கோள்களில் ஒன்றான நியாயமான தொழிலாளர் உறவு என்பதற்கு மாறான செயல்கள் ஆகும். 15 நாட்கள் நோட்டீஸ் கொடுக்காமல் எந்தத் தொழிலாளரும் வேலை நிறுத்தம் செய்யக்கூடாது என்று சர்க்கார் வற்புறுத்துவதைப் போலவே “பப்ளிக் யுடிஸிடி” ஸெர்வீசாக இல்லாவிட்டாலும், சட்டபூர்வமாக தொழிலாளர்கள் நோட்டீஸ் கொடுக்காமல் வேலை நிறுத்தம் செய்யலாம் என்ற நிலைமை இருந்தாலும், சர்க்கார் அதைத் தடுப்பதற்காக 15 நாட்கள் நோட்டீஸ் கொடுக்காமல் அவர்கள் எந்த விதமான வேலை நிறுத்தமும் செய்யக்கூடாது என்று வற்புறுத்துவதைப்போலவே எந்த விதமான கதவடைப்பையும், நோட்

[Sri R. Venkataraman]

[23rd July 1957]

மஸ் கொடுக்காமலோ சமரச அதிகாரிகளுடன் கலந்து பேசாமலோ, முதலாளிகள் செய்யக்கூடாது என்று சர்க்கார் வற்புறுத்தும் என்று தாழ்மையுடன் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், சென்ற வருஷத்தில் எவ்வளவு தொழில் தகராறுகள் தீர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன என்ற புள்ளி விவரத்தைப் பார்க்கும் போது, இந்த இலாகா ஓரளவு நன்றாக வேலை செய்திருக்கிறது என்பது தெரிகிறது என்று கூற விரும்புகிறேன். 1956-ம் வருஷத்தில் மொத்தம் 1,142 தொழிற் தகராறுகள் ஏற்பட்டன. அவைகளில் கன்சிலியேஸன் மூலம் தீர்க்கப்பட்டவை மொத்தம் 537. இதைத் தவிர 9,145 சாதாரண சில்லரை பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. சென்ற வருஷம் மொத்தம் 227 வேலை நிறுத்தங்கள் நடந்தன. அவற்றில் 115 சமரசமாகவே தீர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அடுத்தபடியாக, தொழில் கோர்ட்டுகளின் தீர்ப்புகளை அமல் நடத்தும் விஷயத்திலும் கூட ராஜ்யத்தில் மனக்கசப்பு இருக்கிறது என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவைகளை அமல் நடத்துவதில் சர்க்கார் தவறு செய்கிறது என்று யாராவது சொல்வார்களானால் அது சரியல்ல என்பதை மாதிரி மிகவும் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால் இந்தத் தொழில் தீர்ப்புகளை அமல் நடத்த வேண்டிய பொறுப்பு முதலாளிகளுடையது; தொழிலாளர்களுடையது. அவ்வாறு அவர்கள் செய்யத் தவறினால் முதல் தவறு அவர்களுடையது தான் என்று சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறு தவறிவிட்ட பிறகு சர்க்கார் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்காவிட்டால் சட்டபூர்வமாக அவர்கள் செய்யவேண்டிய கடமையின்மீறும் நமூனி விட்டார்கள் என்று சொல்லவேண்டும்.

அவ்வாறு எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கிறபோது எந்த எந்த இடங்களில் கோர்ட்டுகள் தீர்ப்புக் கொடுத்து, அதற்கு மேல் தொழிலாளர்களோ, முதலாளிகளோ அப்பீல் செய்து, அந்தத் தீர்ப்புகளை நிறுத்தி வைக்கவேண்டுமென்பதாக ஸ்டே. ஆர்டர் வாங்கியிருக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் சர்க்கார் தலையிட முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறது.

உதாரணமாக இரண்டு விஷயங்கள் சொல்ல விரும்புகிறேன். தோட்டத் தொழிலாளர்கள் (மிளாண்டேஷன் லேபரர்ஸ்) விஷயமாக கேள்வி எழுந்தபோது கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சின்னதுரை அவர்கள் கூடக் கேட்டார்கள், “அந்தத் தீர்ப்பை ஏன் அமல் நடத்தவில்லை” என்பதாக. பலகாலமாக எந்தவிதமான சலுகையும் பெறாத இருந்த தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு 3, 3½ வருடங்கள் கோர்ட்டில் கேஸ் நடந்து, அவர்களும் தங்களையே தீர்ப்பில் கூலி ஓரளவு கூட்டிக் கொண்டுவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஆனால் தோட்ட முதலாளிகள் அதை மறுத்து சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு அப்பீல் செய்ய, இதுவிஷயமாக சுப்ரீம் கோர்ட்டில் ஒரு முடிவு ஏற்பட மறுபடியும் ஒரு மூன்று நான்கு வருஷம் எவ்விதமான சாதாரண வசதியையும் அவர்கள் பெற முடியாத போய்விட்டோகிறதே என்று கருத்தித்தான் அவர்களுக்கு உண்டியாக ஏதாவது நிவாரணம் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதற்காக சமரசம் செய்து வைக்கப்பட்டது. அந்த சமரசத்தில் எல்லோரும் பங்கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு பொரு தொழிற்சங்கங்கள் அதில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்றால் “பிற்காலத்தில் சுப்ரீம் கோர்ட்டிலுடைய தீர்ப்பு தொழிலாளர்களுக்குச் சாதகமாகக் கிடைத்துவிட்டால்” என்ற நிலைப்பினால்தான் அவர்கள் சேரவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

அதேபோல் உழைக்கும் பத்திரிகைாளர்களுடைய (ஒர்க்கிங் ஜெர்னலிஸ்ட்) நிலைமையை உயர்த்தவேண்டும் என்பதற்காக அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்பை அமல் நடத்த முடியாத நிலைமையில் இன்றைக்கு பத்திரிகை முதலாளிகள் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் தடை உத்திரவு வாங்கியிருக்கிறார்கள். ஆகவே அதையும் சர்க்கார் அமல் நடத்த முடியவில்லை.

23rd July 1957]

[Sri R. Venkataraman]

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சின்னதுரை அவர்கள் மேட்டூரில் நடந்த சம்பவம் ஒன்றைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். மேட்டூரில் ஒரு தொழிலாளி வேலையில் இருந்து நீக்கப்பட்டான். நீக்கப்பட்ட தொழிலாளி முதலில் டிரிப்யூனலுக்கும், அதன் பிறகு சப்ரீம் கோர்டு வரையிலும் சென்று மீண்டும் முதலாளி அவனை வேலையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற தீர்ப்பைப் பெற்றான். ஆனால் மேட்டூர் கம்மெனியார் சட்டத்தை அமுல் செய்வதற்காக என்று ஜூலை மாதம் 13-ந் தேதி காலை யில் அந்தத் தொழிலாளியை வேலையில் வைத்துவிட்டு, மாலை யில் அன்றைக்கே மறுபடியும் வேலையில் இருந்து நீக்கியிருக்கிறார்கள். இப்படிச் சட்ட வரம்புக்குள் தொழிலதிபர்கள் நடந்து கொண்டதாக— நியாயமாக இருந்தாலும் சர்க்கார் தன்னுடைய அதிருப்தியை திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக சர்க்கார் தொழிலாளர்களுடைய முன்னேற்றத்தில் நியாயமான கூலியை அவர்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்வதற்கான முயற்சிகள் எல்லாவற்றையும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பொதுவாக தொழில்களை இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று ஆர்க்கனைஸ்ட் இண்டஸ்ட்ரி. மற்றொன்று அன் ஆர்க்கனைஸ்ட் இண்டஸ்ட்ரி. அதாவது தொழிற்சங்கங்களை அமைத்துக்கொண்டு உழைத்து, நல்ல முறையில் தொழிலும் புன்னேற்றம் அடைந்திருக்கக்கூடிய தொழில்களில் குறைந்தபட்ச கூலியை விட சற்று அதிகமாக வலக்கும் நிலைமை இருக்கிறது. எந்தவிதமான தொழிற்சங்கத்தின் உதவியும் இல்லாமல், நல்ல முறையில் தொழிலும் நடைபெறாமல் இருக்கிற தொழில்களில் எல்லாம் ஓரளவு குறைந்தபட்ச கூலியாவது அமுல் நடத்துப்படியாக சர்க்கார் யோசனை செய்து வருகிறது. அதாவது எல்லாத் தொழில்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்த பட்ச கூலி இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் தீர்மானமாக இருக்கிறது. அப்படிப் பார்க்கிறபோது பீடித் தொழிலாளர்கள் தாம் இன்று ஒருவிதமான வசதியும் இன்றி கஷ்டப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பீடித் தொழிலாளர் சம்பந்தமாக நண்பர் ஸ்ரீ பக்கிரிசாமி பிள்ளை அவர்கள் சொன்னார்கள். இப்பொழுது பெரும்பாலுமாக உள்ள சமூகத்தைச் சேராத வேறு ஒரு சமூகத்தார் இத் தொழிலில் அதிகமாக ஈடுபட்டிருக்கிற காரணத்தால்தான் காங்கிரஸ் சர்க்கார் அவர்களுடைய விஷயத்தையே சவனிப்பது இல்லையோ என்றார். அவருடைய வாத்தையைக் கொஞ்சம் அப்படியே நீட்டினால் கோர்ட்டின் தீர்ப்புப்படி நம்முடைய சட்டத்தின் ஜூரிஸ்டிக்ஷனுக்குள் அவர்கள் வரவில்லை என்று ஏற்பட்டதற்குக் காரணமே, கோர்ட்டாரும் இந்த விதமான தவறான அடிப்படையில்தான் தீர்ப்புக் கொடுத்தார்களோ என்று சொல்லவேண்டி இருக்கும். இப்படி எதற்கும் தவறான காரணங்களைக் கற்பிக்காமல் அவர்களுக்கு நியாயம் வழங்கவேண்டும் என்று அரசாங்கம் செய்த ஏற்பாடுகள் எல்லாம் சட்ட நுணுக்கங்கள் காரணமாக தடைபட்டுவிட்டது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். இதை நீக்குவதற்கும் இப்போது முயற்சிகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன.

சமீபத்தில் குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணயம் செய்வதற்காக ஒரு கமிட்டியையும் சர்க்கார் நியமித்திருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஆர்க்கனைஸ்ட் இண்டஸ்ட்ரியைப் பொறுத்த அளவில் கூலி நிர்ணயம், வாழ்க்கை வசதிகளைப் அதிகப்படுத்திக் கொள்ளும் டிமாண்டி ஆக இவற்றின் பேரில் பெருத்த அளவுக்கு முதலாளிக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் தகராறு ஏற்பட்டால், அது நியாயம் என்று சர்க்கார் நினைக்கிறபோது அட்ஜூடிகேஷனுக்கு விடுகிறது; அவ்வாறு அட்ஜூடிகேஷனுக்கு விடுவதன் மூலமாக ஓரளவு கூலி உயர்வு எல்லாத் துறைகளிலும், தொழிலாளர்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் உணர்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

[Sri R. Venkataraman]

[23rd July 1957]

அடுத்தபடியாக திட்டமாக இருக்கிற சட்டங்கள் அமுல் நடத்துவது என்பதைப்பற்றியும் சொல்கிறேன். இப்போது இருக்கிற பாக்டரி சட்டத்தை எடுத்துக்கொள்வார்களேயானால் அதில் பெரிய அளவுக்குக் குறை இல்லாமல் சரியாக நடைபெற்று வருகிறதென்பது தான் கனம் அங்கத்தினர்களுடைய அபிப்பிராயமாகவும், தொழிற்சங்கத் தலைவர்களிடையே அபிப்பிராயமாகவும் இருக்கும். கடந்த வருஷத்தில் 14,400 இன்ஸ்பெக்ஷன்கள் செய்து 11 பாக்டரிகளில் போய் பார்த்து இருக்கிறார்கள். 360 பிராசிக்யூஷன் செய்திருக்கிறார்கள். நல்ல அளவுக்குத் தொழிற் சங்கங்கள் வளர்ந்து இருப்பதன் காரணமாக, தொழிலாளர்களும் தாங்களே தங்கள் உரிமைகளை உணர்ந்து இருப்பதன் காரணமாக இந்தச் சட்டத்தை நல்ல முறையில் அமுல் நடத்துவது சாத்தியமாகிறது.

ஆனால் அடுத்தபடியாக ஷாப் சட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டுமேயானால் அது சரியாக நடைபெறவில்லை என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக் கொள்ளவேண்டியதுதான். சர்க்கார் ஓரளவு இன்னும் அதிகமாக உத்தியோகஸ்தர்களைப் போட்டு இன்னும் கண்தாணிப்பாகப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னால், நியாயமாக தொழிலாளர்களுக்குச் சேர வேண்டிய உரிமைகளைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்து அடிப்படையில் அவர்களுக்கு உள்ள குறைகளை நிவர்த்திக்க வேண்டுமானால் ஆங்காங்கு திறமையான தொழிற்சங்கங்கள் இருந்து எந்த எந்த வகையில் சட்டத்தை மீறுகிறார்கள் என்பதை எடுத்துச் சொன்னால்தான் அந்தச் சட்டத்தைத் திறமையான முறையில், சரியான முறையில் அமுல் நடத்த முடியும். சட்டம் என்றால் ஒரு மிருகம் இல்லை. அது தானாகவே நடந்து சென்று ஆங்காங்கே உள்ள தவறுகளைக் கண்டறிந்து அவற்றை நிவர்த்திசெய்யும் சக்தி உடையது அல்ல. எங்கங்கே சட்டத்தை மீறுகிறார்கள் என்பதை அங்கங்கே உள்ள தொழிற்சங்கங்கள் திறமையாகக் கண்காணித்து எடுத்துச் சொன்னால் சர்க்கார் தீவிரமான நடவடிக்கையை எடுத்துக் கொள்வார்கள் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதற்கு மேல் ஷாப் சட்டத்திலும் கூட அவர்கள் திடீரென்று வேலையில் இருந்து நீக்கி விஷயமாக 320 அப்பீல்கள் கடந்த வருஷத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதே சந்தர்ப்பத்தில் ஷாப் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்ற ஒரு யோசனையும் கூறப்பட்டது. சட்டங்களை மாற்றுவதன் மூலமாக முன்னேற்றம் இருக்குமென்று நினைத்தால் மாறுதல் எல்லாம் முன்னேற்றம் என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. முன்னேற்றத்திற்காக மாறுதல் என்றால் பயன் அளிக்குமே தவிர மாறுதல் முன்னேற்றமாகாது. நன்மை பயக்காது.

இப்போது இருக்கிற ஷாப் சட்டம் மிகவும் உன்னதமாக இருக்கிறது என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். இந்தியாவில் இதர பகுதிகளில் இருக்கும் ஷாப் சட்டங்களை எல்லாம் விட உயர்வானது. இன்னும் மத்திய சர்க்கார் கொண்டுவர உத்தேசித்திருக்கும் ஷாப் சட்டத்தோடு இதை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் பல முறையில் மத்திய சர்க்காருடைய சட்டத்தைவிட நம்முடையது உயர்வானதாக இருக்கிறது. நல்ல முறையில் அமைந்திருக்கிறது. வேண்டுமானால் அதற்கு இரண்டொரு உதாரணங்களை எடுத்துச் சொல்ல முடியும். ஒன்று ஓவர் டைம்முக்கு நம்முடைய சட்டத்தில் இரண்டு மடங்கு கூலி கொடுக்கப்படுகிறது. மத்திய சட்டத்தின் கீழ் 1½ மடங்குதான் கிடைக்கும். இரண்டாவது லீவு வசதிகள் நம்முடைய சட்டத்தில் அதிகம். முன்னராவது சம்பளம் ஷாப் சட்டத்தின் கீழ் நிர்ணயம் செய்யப்படவில்லை. நம்முடைய சட்டத்தில் செக்ஷன் 41-ன் கீழ் நேரடியாக அப்பீல் செய்து கொள்வதற்கு வசதி இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஷாத்து மத்திய சட்டத்தில் கிடையாது. ஆகவே இப்படிப்பட்ட உயர்வான உன்னதமான சட்டத்தை மாற்றவேண்டுமா, திருத்தவேண்டுமா என்பதைப் பற்றி தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் எல்லோரும் புனர் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்பதாகத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். டோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பொருத்தக் கொண்டுவந்த சட்டம் 1951-ல் அமுலுக்கு வந்தது. அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பிறகு அவர்களுடைய வாழ்க்கை வசதிகளைக் குறித்த ஷாத்துக்களை எல்லாம் எவ்வளவு

23rd July 1957]

[Sri R. Venkataraman]

துரிதமாக நாம் அமுலுக்குக் கொண்டுவர முடியுமோ அவ்வளவு செய்திருக்கிறோம். இதில் ஒரு பெரிய பிரச்சனை என்று ஸ்ரீ மாதா கெனடர் சொன்னார். அதுதான் மேஸ்திரிக்கைப்பற்றிய பிரச்சனை. உலக சர்வ தேச சம்மேளன கூட்டத்தில், “பிளாண்டேஷன் தொழிலாளர்களை” பற்றிய விவாதித்தபோது கங்காணி முறையை ஒழித்துவிட வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. கங்காணி முறை என்பது உலகத்தில் எல்லா நாடுகளிலும், எல்லா இடங்களிலும் ஒரே மாதிரி இல்லை. சில இடங்களில் கங்காணி முறையானது—ஆட்களைப் பிடித்துக்கொடுப்பது அவர்கள் தொழிலாகவே இருக்கிறது. அவ்வாறு ஆட்களை பிடித்துக் கொடுப்பதையே தொழிலாக இருக்கின்ற கங்காணி முறையை ஒழித்துவிடவேண்டும் என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. அதை நாம் எல்லோரும் ஆதரிக்கிறோம். ஆனால் தொழிலாளியோடு தொழிலாளியாகக் கூட இருந்து வேலை செய்து வரும் மேஸ்திரியை ஒழிப்பது என்பது அவ்வளவு சலபம் அல்ல. ஆகவே இது விஷயமாக நான் செம்டெம்பர் மாதத்தில் ஒரு மகாநாடு கூட்ட முடிவு செய்திருக்கிறேன். இந்த மகாநாட்டுக்கு “உயாசி” பிரதிநிதிகளும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுடைய பிரதிநிதிகளும் அழைக்கப்படுவார்கள். இந்த மகாநாட்டில் இந்தப் பிரச்சனையை முடிவு செய்யலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக பொதுச் சட்டங்கள்; ஹோட்டல் தொழிலாளர்களுக்குத் தனிச் சட்டம் தயாராகி விட்டது. அடுத்த சட்ட சபை கூட்டத்தில் வந்து விடும்.

பீடித் தொழிலாளர்களுக்கான ஒரு சட்டம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் சிக்கலான பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. அதற்கு உதரணமாக ஒன்றை விளக்கச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தப் பீடித்தொழிலில் உள்ள ‘பிராஞ்ச் மானேஜர்கள்’ தொழிலாளர்களா, இல்லையா என்ற பிரச்சனை கோர்ட்டுக்கு முன்னால் விடப்பட்டு, அவர்கள் தொழிலாளர்கள் இல்லை, ‘இண்டிபெண்டண்ட் கண்டிடினார்க்ஸ்’ என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே முறையில் எல்லா தொழில்களுக்கும், எல்லோருக்கும் சட்டத்தின் பாதுகாப்பு கிடைக்கவேண்டும் என்பதற்காக முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறோம். சட்டத்தில் ஏதாவது தவறுகள் ஏற்பட்டால், அது செல்லுபடியாகாமல் போய்விடும். ஆகையால் கொஞ்சம் கால தாமதம் ஏற்பட்டாலும் பரவாயில்லை. அடுத்த சட்ட சபைக் கூட்டத்திற்குள் தயாராகி விடும் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் உறுதியாகச் சொல்வதற்கில்லை.

தொழில்சங்கங்களை அங்கீகாரம் செய்வதில் இரண்டு பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன—

(1) தொழிற்சங்கங்களை அங்கீகாரம் செய்வது.

(2) ஒரு தொழிலுக்கு ஒரே சங்கம் என்று ஏற்படுத்துவது.

ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் என்று ஏற்படுத்தும் விஷயத்தில், என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம் என்னவென்றால், தொழிலாளர்களே இந்த விஷயத்தில் ஒன்று சேர்ந்து ஒரே சங்கத்தை ஏற்படுத்த முயற்சிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் முதலாளிகளே பல சங்கங்களை ஏற்படுத்தி விட்டு அதில் யாரும் தலையிடக்கூடாது என்று சொல்வார்கள். ஆகையால் தொழிலாளர்களே இந்த ஸ்திரீயத்தை பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டும். அரசாங்கம் சட்டம் கொண்டு வந்தால் இது தொழிலதிபர்களுக்குத்தான் சாதமாகப் போய் முடியும்.

தொழிற் சங்கங்களுக்கு அங்கீகாரம் கொடுப்பதில் வேறு ஒரு சட்டம் கொண்டு வரவேண்டுமா என்று அரசாங்கம் யோசனை செய்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த மாற்றுச் சட்டம் வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதை அடுத்த “ஸ்டேட் அப்வைசரி கமிட்டி” கூட்டத்தில் வைத்து அவர்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

தொழிற்சங்கங்கள் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன. 1955-ல் 653 தொழிற் சங்கங்கள் இருந்தன. புதிதாக 181 சங்கங்கள் சென்ற வருஷத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. ரத்தாகி விட்ட சங்கங்களின் எண்ணிக்கை 71.

[Sri R. Venkataraman]

[23rd July 1957]

பாக்கி இருக்கின்ற சங்கங்கள் 758. புள்ளி விவரங்கள் வேண்டும் என்ற பவர்களுக்கு இன்னொன்றும் சொல்லவிரும்புகிறேன். 1926-ம் வருஷத் திலிருந்து நாளது வரையில் அமைக்கப்பட்ட சங்கங்களின் எண்ணிக்கை 2,080.

இன்னும் சர்க்கார் பல சட்டங்களை நல்ல முறையில் அமுல் நடத்துவதற்கு முயற்சிகள் செய்து வருகின்றது. “பிராவிடன்ட் பண்ட்”, “ஸ்டேட் இன்ஷூரன்ஸ்” போன்ற சட்டங்களைக் கொண்டு வருவதில் சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. இந்தக் குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கு தகுந்த முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

விவசாய தொழிலாளர்களைப் பற்றி மிகவும் கவலையாக நண்பர் ஸ்ரீ ஜகன்னாதன் பேசினார்கள். தொழிற் சங்கங்கள் எல்லாம் முன்னேற்றம் அடைவதற்குக் காரணம், அந்தத் தொழிற்சங்க இயக்கத்தை நடத்தும் தொழிலாளர்களின் ஊக்கத்தைப் பொறுத்துத்தான் இருக்கிறது. சட்ட சபையில் பேசினால் தொழிற் சங்கம் வளர்ச்சி அடையாது. நான் நண்பர் ஜகன்னாதனைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு பல சங்கங்களை அமைத்துக்கொடுத்து அவர்களுடைய குறைகளை போக்குவதற்கு முயற்சிகள் எடுத்தால் அவர்களுடைய நிலைமையில் முன்னேற்றம் காண முடியும்.

இந்த விவசாய தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்த பட்ச கூலி நிறுவ வேண்டும் என்ற யோசனை இருக்கிறது. 1954-ம் வருஷம், டிசம்பரில் நிறுவவேண்டும் என்கின்ற நிலைமை மாறி, இன்னும் பிற்காலத்திலும் குறைந்த பட்ச கூலி நிர்ணயிப்பதற்காக மத்திய சர்க்கார் ஒரு சட்டம் கொண்டு வரப்போகிறார்கள். அது வந்தவுடன் சர்க்கார் அதை எடுத்துக் கொண்டு இந்த விவசாய தொழிலாளர்கள் நியாயமான கோரிக்கைகளை அடைய ஏற்பாடு செய்யும். அப்படி செய்தாலும் அவர்கள் கோரும் அளவுக்கு கிடைக்கும்படி செய்ய முடியாது. ஆகவே தொழிற்சங்கமே இதை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஸ்ரீமதி சத்தியவாணி அம்மையார் பெரம்பூரில் இருக்கும் தொழிற்சாலையில் உள்ள ஒரு தனி நபரைப்பற்றி குற்றம் சாட்டினார்கள். இதை எனக்கு ஒரு கடிதம் மூலமாக எழுதியிருந்தால் உடனடியாக விசாரித்திருக்க முடியும்.

தனிப்பட்ட நபர் ஏதாவது குற்றம் செய்திருக்கலாம். குற்றம் செய்யக் யக்கூடியவர்கள் என் இலாகாவிலேயே இல்லை என்று பெருமை அடித்துக் கொள்ள நான் தயாராயில்லை. ஏதாவது ஒருவர் தவறு செய்திருக்கலாம். எல்லோரும் தவறே செய்யாமல் இருந்துவிட்டால் எங்களுக்கு வேலை இருக்காது. வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தில் நாங்களும் கலந்து கொண்டு விட நேரிடும். (சிரிப்பு.)

ஒரு நல்ல விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீ ஆதித்யன் சொன்னார்கள். ஆஸ் பத்திரியில் வேலை செய்கின்றவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இதைப் பற்றி எனது சகா மந்திரி அவர்களுக்குச் சொல்லி அதை எந்த அளவுக்கு திருத்த முடியுமோ அந்த அளவுக்கு திருத்த பரிசீலனை செய்யும்படி நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நேரமாகிவிட்டபடியால் மற்ற விஷயங்களைப் பற்றி இப்பொழுது சொல்வதற்கில்லை. அங்கத்தினர்கள் ஏதாவது சொல்ல வேண்டியதாக இருந்தால் அதை எனக்கு கடிதம் மூலமாக தெரிவிப்பார்களானால் அதைப் பற்றி பரிசீலனை செய்ய முடியும் என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். எனக்கு ஆதரவு அளித்து, ஒத்துழைப்பு கொடுத்ததற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ வி. கே. கோதண்டராமன் வெட்டுப் பிரேரணையை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளுகிறாரா ?

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : இல்லை, வற்புறுத்துகிறேன்.